

Lijepa naša

Školski list Hrvatske nastave u Bavarskoj, SR Njemačka
Broj 3, srpanj 2011., školska godina 2010./2011.

UMJESTO UVODA

Zašto volim ići na Hrvatsku nastavu?

- Sviđa nam se što radimo i što učimo hrvatski jezik.
- Pjesme i priče koje čitamo na hrvatskome jeziku, znaju biti interesantne i zato ih volimo čitati.
- Sviđa nam se i to što uvijek nešto možemo crtati.
- Pričamo puno na hrvatskome, a nekad znamo i pogledati neki crtić.
- Nekad nam se sviđa i to što puno zadataka napravimo i što ih znamo sami riješiti.
- Na satu možemo pjevati i plesati.
- Volimo ići jer onda bolje govorimo hrvatski.
- Sviđa nam se kad izrađujemo neke poklone kao što smo radili za mamu.
- Volimo dolaziti jer tu možemo pričati hrvatske viceve.
- Zato jer imamo priredbe i jer možemo glumiti i pokazati drugima što smo naučili.
- Ono što učimo je zanimljivo, dobro i uvijek nešto novo učimo te zato volimo dolaziti.
- Idemo se nekad van igrati i učiti.
- Volimo najviše kad učimo neku novu pjesmu i kad plešemo.
- Ono što ćemo još dugo pamtit i je to kad smo slušali mlade hrvatske glazbenike kako izvode „Smooth Criminal“.
- Volimo ovdje dolaziti jer želimo naučiti hrvatski kako bismo sa prijateljima u Hrvatskoj bolje pričali i kako bismo ih bolje razumijeli.
- Jer se tu vidimo sa svojim prijateljima koji isto govore hrvatski.

Učenici HN iz Münchena, Poinga i Unterhachinga

Naslovnica:

www.imagemakers.de

LIJEP NAŠA

Školski list Hrvatske nastave u Bavarskoj,

SR Njemačka

www.hrvatska-nastava-bavarska.de

Broj 3, srpanj 2011.

List uredili učitelji Hrvatske nastave:

Marija Krstulja

Kristina Krznar

Karmela Lukanović

Dijana Jozinović

Tado Jurić

Pavo Kovačević

Marijana Pinkert

Suzana Suman

Vera Vidović

Lektura: Kristina Krznar i Karmela Lukanović

Layout: Marija Krstulja

Tisak: www.imagemakers.de

Naklada: 1000 primjeraka

Julia Rak, 7. r., Dachau

SADRŽAJ

Potraži u ovom broju:

Zašto volim ići na Hrvatsku nastavu	2
Nebo moje ljubavi	3
Kako majci uljepšam dan	4
Moja je mama kao...	11
Priča: Iznenadenje za mamu	12
Obitelj i domovina	13
Najdraži lik iz priče	14
Tamo gdje mi je lijepo	17
Zanimljivo putovanje	18
Prijatelji	22
Oprosti, dragi prijatelju!	24
Suze kojih se ne stidim	26
Pod istim suncem	27
Da sam ja sveti Nikola	28
Kako smo proslavili Nikolinje	29
Božić i Nova godina	30
S učiteljicom u maškarama	32
Predstava "Blago"	33
Uskršnje radosti	34
Mala izložba uskršnjih crteža	35
Majčin dan, dan svih mama	36
Putovanje u Švicarsku	37
Projekt Kunst Genuss	38
Nogometni turnir u Nürnbergu	39
Galerija slika	40

U srcu nosim dvije domovine

Literarni rad učenice Ana-Marije Sentić nagrađen je drugom nagradom na literarnom natječaju "Zlatna ribica 2011." na temu "Pod istim suncem/Mi dijelimo isto nebo" u kategoriji učenika od 16 do 18 godina. U njezinoj se priči može prepoznati svako dijete koje odrasta izvan domovine. Ana-Marija, hvala ti na prekrasnim riječima!

NEBO MOJE LJUBAVI

Rođena sam u Njemačkoj. Tu sam pohađala vrtić, školu, sklapala prva prijateljstva, upoznavala običaje i tradiciju Bavorske. Istovremeno su me roditelji od prvoga dana učili hrvatski jezik i kulturu.

Kako sam rasla, sama sam se sve više zanimala za obje kulture. U to sam vrijeme bila u potrazi za svojim identitetom. Uviđala sam sve više da su te dvije kulture, hrvatska i njemačka, bile dva moja sunca što su me grijala i griju me još uvijek. Iako su neki običaji slični ili imaju slične korijene, nisu isti. Ali ja sam uživala i u jednim i u drugim. Ovdje, u Njemačkoj prijatelji su mi pružali toplinu i ljubav. Osjećala sam se kao dio toga društva, zavoljela njihovu tradiciju, moj grad rođenja i način života. No, svaki put kad sam išla u Hrvatsku i kad sam se družila sa svojim prijateljima u domovini, bilo bi mi toplije oko srca. Osjećala sam se ispunjena i kao da me "hrvatsko" sunce jače grijalo. Tu je bilo toliko čežnje, ljubavi, a moje sunce me neprestano grijalo. I kad se ponovno vratim u Njemačku, ono ostaje daleko, daleko, ali me uvijek grije jer ga nosim u srcu. Njemačka i Hrvatska, dvije moje zemlje, nalaze se pod istim ovim suncem, upijaju iste sunčeve zrake i toplinu i reflektiraju u mene.

Dijele isto nebo moje ljubavi.

Ana-Marija Sentić, 12. r., München

Treći broj naših školskih novina "Lijepa naša"
posvećujemo najdražem biću na svijetu - našim majkama.

KAKO MAJCI ULJEPŠAM DAN

SVAKO JUTRO

Svako jutro mama i moja mlađa sestra dođu kod mene u krevet. Tada ispričamo sve što smo sanjale. Mama nam spremi haljine koje trebamo taj dan obući. Često se dogodi da bih tog dana željela nešto drugo obući. Zbog toga se ponekad moja mama zna naljutiti. Onda počinjem razmišljati zašto to radim i na kraju ipak obučem ono što mi je mama pripremila. Sretna je kad vidi da sam se brzo obukla bez prigovora. Kad dođem iz škole i kad joj velim da sam iz matematike dobila jedinicu, tada je mama jako sretna. I opet krenem razmišljati o tome kako jedna mala sitnica, kao što je moja dobra ocjena, može mami uljepšati dan. I shvatim da nije teško potruditi se za dobru ocjenu posebice kad jako voliš svoju mamu.

Ana Petonjić, 4. r., München

DAN S MAJKOM

U subotu je bio lijep dan koji sam provela s majkom. Ujutro sam se dignula prije mame i pripremila doručak. Mama se jako obradovala, a zatim sam joj pomogla pospremiti stan. Poslije toga smo otišle voziti se biciklom. Mama me počastila sladoledom. Voziti se biciklom ili na rola-ma, mamini su najdraži sportovi. Poslije-podne se mama legla na sunčanje, a ja sam donijela kolače i sok. Dok je mama uživala u kolaču i soku, ja sam joj pročitala priču. Navečer, prije spavanja, otpjevala sam joj i na klaviru odsvirala njenu najljepšu pjesmu.

Patricia Kuzma, 2. r., Unterhaching

Ivan Kapetanović, 6. r., Rosenheim

SAMO ZA MAMU

Jutro je bijelo. Ana se probudila. Mama je rekla: „Ana, ajde jesti!“ Ana je došla i pitala je: „Što ima za jesti?“ Mama je odgovorila: „Ima mlijeko za piti i za jesti kruha sa marmeladom i za tvog brata ima čaja i jaja na oko.“ Malo kasnije mama je rekla: „Ana, mi nemamo ništa za jesti i piti tako da moraš otići u dućan i kupiti mlijeko, čaja, deset jaja, dva kruha i marmeladu.“ Ana se upravo očešljala i rekla: „Da mama, idem u dućan i kupiti ću to što si mi rekla.“ Ana je obukla cipele i jaknu i pozdravila mamu te otišla u dućan. Ali u tome dućanu nije bilo ništa. Ana je morala otići u drugi dućan i tamo je našla sve osim jaja. Tako da je Ana otišla i u treći dućan i našla jaja te je tako imala sve što je trebala. Otišla je kući i ispričala cijelu priču. I to je Ana napravila samo za svoju mamu!

Ana Vrkić, 4. r., München

Kristina Klose, 5. r., München

CVIJEĆE, TEPIH I KAVA

Tek je osvanuo dan, a ja sam se probudio. U kući su svi spavali. Ja sam prozračio sobu i napravio svoj krevet te pospremio igračke. Tiho sam hodao po kući da ne probudim seku i bracu. Zalio sam cvijeće i usisao tepih, a mami sam skuhao kavu. Ona je bila sretna, a ja sam stavio na stol doručak. Mama je bila najsretnija na svijetu.

Antonio Ivanković, 3. r., München

PONOSNA MAJKA

Kolovoz je. Školske praznike provodim kod bake i djeda u Dalmaciji. Vruće je. Seka i ja nestrpljivo želimo otići na more, ali mama i tata se nepopustljivi i ne žele prije šestnaest sati zbog meni nerazumljivog zračenja sunca. Iako sam tatu pitala što je to, nije mi dao odgovor. Napokon odlazimo na plažu na kojoj ima još uvijek male djece koja se igraju u moru dok roditelji pričaju u hladu. Odjednom sam čula plač i vrisak roditelja i djece. Svi su gledali u mene, a ja nisam razumjela što se događa. Odjednom ispred mene izroni mala glavica. Sav izgubljen mahao je ručicama i bespomoćno gledao u mene. Na sebi sam imala pojas za kupanje koji nas je spasio jer je dječak imao samo jednu rukavicu, a druga je ispuštala zrak. Dječak se uhvatio za moj pojas i tada je došao dječakov otac i odvuкао nas na obalu. Kad smo izašli iz mora, svi su se okupili oko nas. Gledali su dječaka, a mene milovali po licu. Moja majka je bila ponosna na mene te me držala za ruku gledajući prema moru.

Angelina Predovan, 4. r., München

ČESTITKA ZA MAMU

Moj mama je operirana jednog četvrtka u ožujku. Bio sam umoran jer sam imao njemačku i hrvatsku nastavu. Ipak sam mami napravio čestitku za brzo ozdravljenje. Sa tatam i Leom sam posjetio mamu u bolnici i dao joj čestitku. Ona se jako obradovala i stavila svoju čestitku na noćni ormarić.

David Pekez, 1. r., München

Andrej Safundžić, 8. r., Bad Reichenhall

OČE NAŠ ZA MAMU

Svojoj sam majci uljepšala dan kad sam se rodila. Uljepšala sam joj dan kad sam joj se prvi put nasmijala, kad sam rekla prvu riječ, kad sam stala prvi korak, kad sam dobila prvu jedinicu. No, isto tako, uljepšala sam joj dan i jednog dana...

Dakle, zovem se Diana, imam deset godina i živim u Münchenu. Rođena sam u miješanom braku, mama je iz Hrvatske, a tata iz Rumunjske. Prvo sam naučila govoriti njemački da mogu razgovarati i sa svojim tatam. Kad sam bila mala, mama me naučila govoriti i hrvatski jezik. Kad sam u školi naučila slova, onda je ona mene naučila čitati hrvatski.

Jednog dana moje mame nije bilo doma jer radi po noći, a meni je bilo dosadno i pošla sam nešto tražiti u njen ormar. Naišla sam na kutiju. Unutra su bile moje male cipele, nešto moje kose i druge slične stvari. U kutiji se isto nalazila i jedna stara knjižica. Mama mi je poslije rekla da se to zove molitvenik, a njoj ga je dala njezina baka.

Uzela sam i počela čitati. Počela sam napamet učiti molitvu „Oče naš“ na hrvatskom jeziku. Kad sam je već dobro znala odlučila sam je izreći mami na što je ona zaplakala od sreće. Rekla mi je da joj je to najljepši dan u životu! Jednog dana kad budem velika i moja mama stara i umre, ja ću se znati na njenom grobu za nju pomoliti na hrvatskome jeziku.

Diana Patroi, 5. r., München

DOBRA OCJENA

Mojoj mami sam uljepšao dan u tome što sam joj pokazao dobru ocjenu pa je bila sretna. Nakon toga sam joj još pomagao čistiti. Tako sam joj uljepšao dan.

Dominik Schneider, 4. r., Poing

SLADOLED

Mami sam pomogla nositi vreće u kuću. Moja mama mi je onda dala novce za sladoled i onda sam mojoj mami svaki dan pomagala nositi vreće, a ona bi mi svaki put dala novce za sladoled.

Anesa Dedić, 4. r., Unterhaching

MAMA, VOLIM TE

Zovem se Gloria i imam devet godina. Moja mama je najbolja na svijetu i zato joj pomažem kad kuha ručak ili peče kolače. Ali najveća pomoć sam joj kad čuvam mog malog brackea Leona. On još sam puže po stanu pa ga moram stalno loviti i paziti da se negdje ne udari. Kad mamu bole leđa, ja ju masiram i onda joj je odmah bolje pa mi kaže da sam joj najbolja maserka i dadilja. Ja volim svoju mamu!

Gloria Hendija, 3. r., München

David Leon Hajdinjak, 2. r., München

SRETAN ROĐENDAN, MAMA

Jednog dana rano u jutro htio sam lijepo iznenaditi svoju mamu. Jer ona je taj dan imala rođendan. Ustao sam se i tiho sve pripremio. Skuhao sam joj kavu jer moja mama treba ujutro jednu kavu da se razbudi. Stavio sam joj poklon na stoj i pjevao „Sretan rođendan“. Ona je bila tako iznenađena da se odmah razbudila i cijeli dan je bila jako vesela.

Dominik Mikolić, 3. r., München

Julia Salapić, 2. r., München

KUPOVINA ZA MAJKU

Rano ujutro sam otišao u pekaru po pecivo i kruh. Kad sam došao kući sa stvarima, pomogao sam mami složiti stol i skuhati čaj. Svi skupa smo doručkovali namaz i paštetu. Poslije doručka pospremili smo stol i dogovorili se da provedemo lijepi dan na bazenu. Spremili smo stvari za kupanje i sa tatam otišli na bazen. Na bazenu smo se igrali i plivali. Od jednom sam čuo glas mog prijatelja i brzo sam otrčao k njemu da mu se javim. Skupa smo se igrali u bazenu. Kasnije smo svi zajedno otišli na ručak. Tako sam majci uljepšao dan.

Dominik Čadešić, 5. r., München

Julija Vlašić, 2. r., München

ANĐEO ZA MOJU MAJKU

Najviše volim kad je mama sretna i trudim se da joj uljepšam svaki dan. Ako samo sobu spremim ona je radosna. Sjećam se kada smo jednom moja prijateljica Laura i ja pospremile sobu i dobile za to čak i nagradu. Kada dobijem dobru ocjenu, mama uvijek kaže da sam joj uljepšala dan. Poklonila sam mami nacrtnog anđela. Bila je tako sretna da ga je odmah objesila na zid. Mama se najviše obradovala kad smo brat Mate i ja napravili doručak i pustili je da se naspava. Jučer smo Matej i ja očistili kuhinju. Za mamu je to bilo veliko iznenađenje. Ona je uvijek radosna kada bilo što za nju napravimo.

Ivana Vukadin, 3. r., München

ČOKOLADA ZA MAMU

Moja mama je imala rođendan 24. ožujka. Ja sam je rano probudio i poljubio. Napisao sam svojoj najdražoj mami čestitku na hrvatskom, njemačkom i engleskom jeziku. Ona jako voli čokoladu, pa sam joj kupio jednu od svog novca. Mama, volim te najviše na svijetu!

Hauptkorn Rocco, 4. r., München

Anna Franjko, 4. r., München

DOK MAMA SPAVA

Kad moja mama spava, onda joj ja napravim kavu. Ili kad mama gleda vijesti onda pokušavam biti što tiša kako bi ona to bolje čula. Isto tako ako ona nekad duže spava, napravim joj doručak i tako je iznenadim.

Klaudia Zubak, 2. r., München

POLJUBAC ZA MAMU

Ja sam majci poklonio cvijeće, pomagao sam joj spremiti igračke. Mami uljepšam dan kad smo moj brat i ja poslušni i kad joj damo veliki poljubac.

Raffael Brnić, 2. r., Poing

Marija Medo, 1. r., München

MAJČIN DAN

Spremao se Majčin dan. Svi u školi pričali su što će majci sutra pokloniti pa sam i ja počela o tome razmišljati. Kod kuće sam pitala tatu i on je rekao što god ti napraviš bit će od tebe i bit će dobro.

Došla je noć, vrijeme spavanja, a ja još nisam znala što ću napraviti za mamu. Nekako sam uspjela zaspati i onda kao da sam sanjala i kao da mi je nešto govorilo: „Da, to će se svidjeti mojoj mami!“

Ustala sam prva ujutro. Probudila sam tatu i braću te sam rekla mami da ne ustaje. Napravila sam doručak, postavila stol, a mamino mjesto sam posebno ukasila sa cvijećem i poklonima od svih nas. Zalupila sam vratima od kuhinje kako bi se mama probudila i kad se ona sredila i došla ka stolu, skoro je zaplakala. Sve nas je izljubila i od sreće nije znala što reći. Potom su mama i tata pričali kako je lijepo što su djeca porasla i što razumiju da i mame vole kad im se pokloni malo pažnje.

Tako je prošao jedan lijep dan o kojem je mama pričala svakome. Uvijek ću tako nešto novo smisliti za moju mamu, ali i za tatu kad dođe Dan očeva.

Ivona Varhold, 3. r., München

Johanna Klose, 2. r., München

MAMIN DAN

Kada sam došao iz škole, napisao sam svoju zadaću. Poslije zadaće, usisao sam stan. Tad sam suđe izvadio iz mašine za pranje suđa. Zatim sam išao u trgovinu da kupim cvijeće. Odmario sam se malo. Onda sam mami išao kupiti poklon. U 18 sati smo išli u restoran. Tamo smo se najeli. Poslije smo išli kući. Ja sam se okupao, zube oprao i legao u krevet. I tako je prošao Mamin dan.

Konstantin Paunić, 4. r., Nürnberg

6 Lijepa naša

MAMA JE BLISTALA

Dugo sam razmišljala kako bih mogla uljepšati mami dan. Ujutru sam ustala i spremila sam mami doručak. Kasnije sam na brzinu otišla do cvjećarne gdje sam joj kupila prekrasan buket cvijeća. Kad sam se vratila, odmah sam probudila mamu. Zamolila sam je da ustane i sjedne za stol u kuhinji, gdje je na stolu bio pripremljen doručak. Mama je bila presretna i prijatno iznenađena. Zatim smo moj brat i ja s mamom otišli van gdje smo joj kupili sladoled. Na kraju dana, prije nego što smo otišli na spavanje predala sam mami buket cvijeća koje sam prethodno vješto sakrila. Kad je vidjela cvijeće, blistala je od sreće i uzviknula: „Ovo je bio najljepši dan u mojem životu!“

Laura Dauti, 3. r., Nürnberg

CVIJEĆE ZA ROĐENDAN

U studenome kad je moja mama imala rođendan, trebala je raditi. Tata, brat i ja išli smo u jednu cvjećarnu. Tata je kupio buket cvijeća, a Gabriel i ja smo imali po jednu ružu. Kad je mama došla jeli smo male tortice i pili fantu. Dali smo joj cvijeće i ona se radovala. Napravili smo joj još i slike. Onda sam joj napisala još i čestitku za rođendan. Dugo smo slavili. Tako sam majci uljepšala dan.

Krištić Marlena, 2. r., München

DIKTAT BEZ GREŠKE

Bila je srijeda. Taj dan sam trebao pisati diktat iz njemačkog jezika. Jako sam kod kuće učio, imao sam tremu. Kada smo bili gotovi sa pisanjem diktata, bio sam siguran da nemam greške. Kad sam drugi dan došao u školu nisam mogao dočekati da nam nastavnica vrati bilježnice sa diktatom. Kada sam dobio bilježnicu, otvorio sam je i vidio da sam sve napisao bez greške!

Jako sam se veselio. Kada je nastava završila, došla je moja mama i ja sam joj odmah ispričao da sam dobio peticu, a ona je bila jako vesela. Tako sam ja majci uljepšao dan.

Gabrijel Galović, 3. r., München

Florian Gutbier, 4. r., München

Klaudia Zubak, 2. r., München

DVICA ILI PETICA?

Bilo je to prije otprilike pred mjesec dana. Dobila sam dobru ocjenu iz matematike pa sam htjela iznenaditi mamu tom ocjenom.

Došla sam tužna kući, a mama me odmah upitala što se dogodilo. Rekla sam joj da sam dobila natrag svoj rad iz matematike i da nisam baš zadovoljna. Mama me upitala koju ocjenu sam dobila, a ja sam joj tužno odgovorila „dvicu“. Dugo me gledala u oči kao da nešto čita iz njih, no ja se više nisam mogla suzdržati i prasnula sam u smijeh. „Kako se možeš smijati lošoj ocjeni?“, upitala me. Tada sam otvorila torbu i izvadila svoj rad te joj ga pružila. Mama je pogledala ocjenu pa mene pa ponovo ocjenu i u isti trenutak obje smo se počele smijati. Naravno bila je to petica! Na mojoj mami odmah se vidi kako je moje dobre ocjene obrađuju.

To je bio samo jedan u nizu dana kada sam joj dan uljepšala svojim dobrim učenjem.

Ružica Stjepanović, 5. r., Poing

KAKO MAMI ULJEPŠAM DAN

Ujutro kad se probudim, mami zaželim dobro jutro i poljubim je. Kada joj skuham kavu ili kad se lijepo igram sa sestrom isto tako joj uljepšam dan. Kad nisam bolesna i kad je zagrlim. Kad sama spremim svoju dječju sobu isto tako znam da sam joj uljepšala dan.

Nikolina Martinović, 2. r., München

POKLONI ZA MAMU

Ja sam mojoj mami uljepšala dan organiziranjem rođendanske zabave. Bilo je puno poklona, a najljepši poklon bila je duga, ružičasta haljina bez rukava. U kutiji su bile i bijele cipele. Ja sam joj poklonila narukvicu sa bijelim privjeskom. Došlo je puno gostiju i bila je jako vesela.

Vanessa Podvorec, 5. r., Unterhaching

NAJDRAŽA VIJEST

U ponedjeljak sam išla iz škole kući. Bila sam jako sretna što je nastava završila i što idemo sa školom na bazen. Od sreće sam željela preskočiti jednu ogradu, ali noga mi je zapela za ogradu i pala sam licem o pod. Tata me ugledao i pomogao mi da ustanem i dođem do kuće. Mama je otvorila vrata i šokirala se kad me vidjela. Poslije mi je bilo loše i tata me odveo u bolnicu. Tamo sam morala provesti jednu noć. Mama je bila tužna i u šoku jer sam morala ostati u bolnici. Drugi dan je doktorica rekla mami da može doći po mene. To joj je bila najdraža vijest tog dana mojoj mami. Kad smo došli kući mama je bila naj sretnija što sam opet zdrava i kod kuće.

Veronika Babić, 3. r., Poing

NAJBOLJA DJECA NA SVIJETU

Zovem se Victoria i imam sestru Gloriju i brata Leona. Najviše pomažem mami vikendom kad sprema ručak tada ja spremim stol. Kad ode mama u dućan ja čuvam seku i brata. Nedjeljom se moja seka i ja prve probudimo i skuhamo kavu te napravimo doručak. Dok moja seka postavi stol, probudimo mamu i tatu da dođu na doručak. Moja mama se kroz cijeli tjedan najviše veseli nedjelji kad je mi iznenadimo doručkom pa kaže da ima najbolju djecu na svijetu.

Victoria Hendija, 5. r., München

SVJEDODŽBA

Jednog lijepog ponedjeljka odlučila sam uljepšati dan svojoj majci. Tog ponedjeljka smo dobili svjedodžbe. Ja sam se tome jako veselila. Kada sam napokon dobila svjedodžbu otrčala sam brzo kući. U svjedodžbi su bile odlične ocjene.

Kada sam konačno došla doma odmah sam majci pokazala svoju svjedodžbu. Ona se je jako obradovala. Tada sam majci dala buket cvijeća. Moja majka je bila još sretnija zbog toga. Bilo mi je veliko veselje tako uljepšati dan mojoj majci.

Sonja Leček, 3. r., Nürnberg

ROĐENDANSKI DORUČAK

Moja mama je imala rođendan. Ja sam je htjela iznenaditi i ustala sam toga jutro prije nje. Otišla sam u pekaru, kupila žemlje, u kuhinji postavila stol za doručak i ukasila sa poklonom za mamu. Mislila sam si da će je to najviše obradovati. Kad se mama probudila i taman mislila da mora krenuti u pekaru i postaviti rođendanski stol, jako se obradovala i iznenadila kad je vidjela da ona ne mora ništa raditi, nego samo uživati u rođendanskom doručku zajedno s tatom, sekom i sa mnom. Tako sam majci uljepšala dan.

Lea Tadić, 3. r., Nürnberg

VRIJEDNA ANA

Jednog lijepog dana u devet sati bila sam sama u kući. Kad sam ustala napravila sam sve krevete. Poslije doručka sam sve stavila u perilicu za suđe. U hodniku sam složila obuću i pospremila sam sobu. Poslije toga sam osam slika nacrtala. Kad je moja mama došla odmah sam joj napravila kavu. Kad je jela, sklonila sam tanjur. Kad je moj tata došao, napravila sam mu kavu. Moja mamu je rekla: "Kakvu mi imamo dobru kćerku". Onda sam tati ispričala šta sam sve uradila. "Baš si vrijedna!", rekao je moj tata. Na kraju smo svi bili sretni.

Ana Starčević, 4. r., Augsburg

Nadja Brodarić, 3. r., München

DOK JE MAMA BILA BOLESNA

Jednog dana moja je mama bila jako bolesna. Imala je visoku temperaturu i nije se mogla dići iz kreveta. Odlučila sam pripremiti joj iznenađenje. Napravila sam joj čaj i odnijela ga u sobu. Dok je ona ležala, pospremila sam cijeli stan. Objesila sam rublje da se suši, ispraznila perilicu od suđa... Navečer je mami bilo bolje i ustala je iz kreveta i kad je pogledala oko sebe i vidjela kako je sve čisto i uredno, zagrlila me i bila je jako sretna i iznenađena.

Lara Knežević, 3. r., München

Isabella Klose, 1. r., München

DOBRO JUTRO, MAMA!

Prošle nedjelje smo tata i ja mami uljepšali dan. Pripremili smo doručak, a tata je skuhaio kavu. Ja sam pripremio tanjure i beštek. Zajedno smo pripremili salamu, sir, marmeladu i tost. Kad je bilo sve pripremljeno, probudio sam mamu. Rekao sam joj: „Mama, dobro jutro! Diži se, doručak je gotov!“ Mama je bila vesela i oduševljena te je rekla: „Možete to češće napraviti!“

Martin Šintić, 4. r., Unterhaching

ZAJEDNIČKI DORUČAK

Jednoga jutra, kada sam se rano probudio, bilo mi je dosadno. Moji roditelji su još bili umorni, samo sestra se već igrala u našoj sobi. Razmišljali smo što bi mogli raditi tako rano ujutro. Obično svi zajedno doručujemo. Prema tome sam ja imao ideju i rekao sestri da bi mogli pripremiti sve za zajednički doručak. Mi smo zatim tiho otišli u kuhinju i sve što je potrebno stavili na stol. Kada je mama ustala, ona je se jako radovala, tako da smo majci stvarno uljepšali dan. Još dugo smo se sjećali toga lijepog dana.

Fabian Pranjić, 5. r., Stein

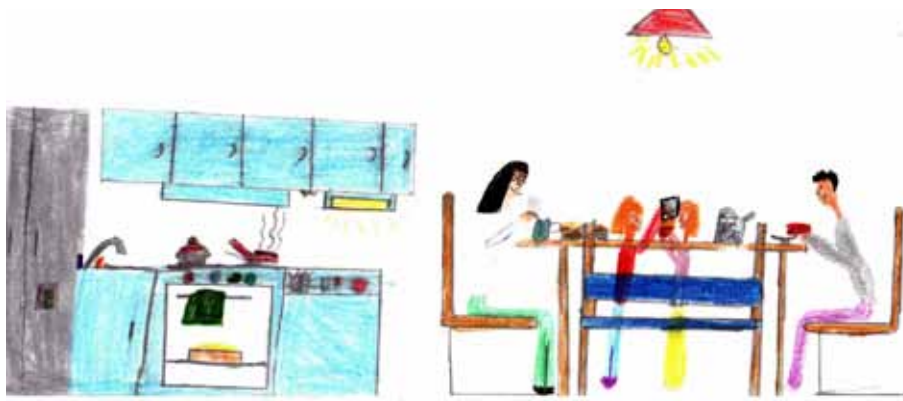
POSPREMANJE

Bio je Majčin dan. Mama je bila u prodavaonici. Ja sam sa sekama ostala kod kuće. Igrale smo se i razmišljale kako ćemo iznenaditi mamu. Napravile smo joj jedan poklon. Kad je mama došla iz prodavaonice, vidjela je kako smo pospremile kuću. Poslije su došle moje prijateljice pa smo se igrale. Bilo je fino. Mama je bila sretna što smo se tako potrudile.

Laura Slipac, 3. r., München

Katarina Petorjić,
1. r., München

Lea Tadić, 3. r., Nürnberg

DOLAZAK KUĆI

Mislim da je najljepši dan u životu moje mame bio kad sam prošle godine nakon par dana boravka u bolnici došla kući. Ti dani dok sam ležala u bolnici, bili su teški za cijelu obitelj. Bili smo u Hrvatskoj na zimskim praznicima. Ja sam već u domovinu došla sa virusom. Kako mi se stanje nije popravljalo, završila sam u koprivničkoj bolnici na dječjem odjelu. Moja mama me je teškog srca tamo ostavila. Svaki dan mi je dolazila u posjetu. Nakon trećeg dana molila je liječnike da me otpuste iz bolnice i da dalje mirujem kod kuće. Liječnici su na kraju ipak popustili i na maminu odgovornost me pustili kući. Mama je tada rekla da sam joj svojim dolaskom uljepšala i razveselila dan.

Nikolina Radja, 3. r., München

IZNENAĐENJE!

Bio je normalni dan. Moja mama je radila. Ja sam sve pospremio, usisao, napravio krevete i jelo, a zadaću sam sredio u pet minuta. Kad je bilo jelo gotovo, spremio sam stol. Oprao sam i prozore i wc spremio, ništa se nije vidjelo, ni mrva. Ona dođe i ne vidi ništa, sve se sjaji. Ja skočim gore i kažem: "Iznenađenje!" Ona je plakala i jeli smo dokle više ne ide.

Oliver Čolić, 4. r., Memmingen

Angelika Džido, 3. r., Karlsruhe

8 Lijepa naša

NAJLJEPŠI DAN

U dva sata su došli gosti, a ja sam mami pomogao napraviti za svakoga kavu. Kad su svi sjeli, stavio sam jelo na stol. Onda kad su gosti otišli, pospremio sam sve od stola i stavio u sudoper. Sve sam stavio u frižider, a kruh u korpu. Drugi dan sam mami pomogao staviti doručak i sve opet skloniti. Kruh u korpu, sve u frižider, suđe u sudoper i radio svoju zadaću. Zatim sam nosio smeće u kantu i napravio mami kavu. Kad je tata došao sa posla kući, napravio sam njemu jednu veliku kavu i stavio mlijeko u kavu. U devet sati smo još malo jeli mesa, a ja sam sa Anom sve sklonio i stavio u perilicu za suđe. Brzo smo svi obukli pidžamu i išli spavati. To je bio za mene i moju mamu najljepši dan.

Patrik Starčević, 4. r., Augsburg

DOBRA OCJENA I CVIJEĆE

Jednoga dana kad sam ujutro majci napravila doručak ona se jako radovala. Kad sam došla kući sa dobrom ocjenom, mojoj mami je odmah dan bio lijep. Kad mi je mama rekla da idem u trgovinu kupiti nešto, kupila sam joj još i cvijeće i ona je bila sretna. Kad sam mami dala pusu, radovala se.

Mariana Pranjić, 4. r., München

VEČERA ZA MAMU

Svojoj mami sam uljepšala dan kad sam spremila večeru za našu malu obitelj. Toga dana je mama ostala duže na poslu. Nazvala nas je i zamolila da čekamo s večerom dok ona ne dođe. Znala sam da će doći umorna kući pa sam otišla u kuhinju i počela raditi sendviče. Poslije toga sam izrezala povrće i sve sam složila na veliki tanjur i stavila na stol. Kad je mama došla, bila je jako vesela i sretna. Najprije mi se zahvalila i onda je sjela za stol i uživala u mojim sendvičima. Mojoj mami je stvarno lako uljepšati dan!

Lucia Ponjević, 5. r., Dachau

BIO SAM VRIJEDAN

Bio je to dan kao i svaki drugi. Mama je imala pune ruke posla. Kad sam došao iz škole odmah sam ugledao mamu. Odmah sam spremio sobu i napravio krevete. Onda sam uradio zadaću za pola sata. Pomeo sam kuhinju. Poribao sam dnevnu sobu. Usisao sam po spavaćim sobama. Napravio sam salatu za ručak. Kad je mama to vidjela, vrisnula je i skočila u zrak.

Mate Petrović, 4. r., Memmingen

NAGRADA ZA DOBRU OCJENU

Toga dana sam dobio peticu iz engleskog. Kada sam došao iz škole, pokazao sam je svojoj mami i ona se baš jako radovala. Bila je sretna i dala mi je puno pusa. Uvijek ako dobijem peticu, mogu nešto dobiti. Poslije pisanja zadaće, išao sam s tatom voziti baku na autobus. Ona je opet morala ići u Šibenik. A onda sam poslije toga išao s tatom u trgovinu po to što želim. Kupili smo dječje novine koje se zovu Just-kick-it! Kad sam došao kući, dao sam mami pusu i išao sam spavati.

Gregor Rak, 5. r., Dachau

JEDNOGA PETKA

Jednog petka sam došla ranije iz škole, ali mama nije bila kod kuće. Sjetila sam se da je mama na poslu. Pomislila sam kako bih mogla mamu obradovati. Palo mi je napamet da bih mogla pospremiti stan pa sam uzela usisavač i usisala tepih. Obrisala sam prašinu i spremila krevet. U međuvremenu je došao moj brat iz škole i gledao je što ja radim. Kad je ostavio torbu htio je pomoći. Ja sam mu rekla da uzme prekrivač sa ugla i da ga protrese. On je to učinio. Uskoro je došla mama sa posla i ugledala je očišćeni stan. Ona je bila sva sretna i radovala se, pa nas je zagrlila i poljubila. Sjela je da se odmori i bila je sretna. Ja sam ponosna što sam majci uljepšala dan.

Katarina Blažević, 5. r., Augsburg

Maria Giermeier, 3. r., München

BUKET RUŽA

Majci sam uljepšao dan lani za njezin rođendan. Taj dan sam ja ustao ranije da majci uljepšam dan. Otišao sam u pekaru i cvjećaru da kupim kifle i cvijeće, ruže. Kad sam se vratio dekorirao sam stol, servirao doručak. Kada je majka ustala, dočekao sam je sa pjesmom „Sretan rođendan“ i sa buketom ruža. Uhvatio sam je za ruku, poljubio je i odveo u blagovaonicu. Kada je vidjela stol, tako je bila sretna. Kad smo bili gotovi sa doručkom, pospremio sam stol. Taj dan sam majci uljepšao dan.

Antonijo Kordić, 5. r., Memmingen

PETICA IZ MATEMATIKE

Jednog dana sam u školi iz matematike dobio dobru ocjenu, peticu. Pošao sam veseo kući, mama nije bila doma. Odmah sam se sjetio da bih ju mogao razveseliti. Pospremio sam sve po stanu što mama nije stigla jer ona puno radi. Kad sam čuo auto, skuhao sam mami kavu. Mama je došla i vidjela što sam učinio, kad je počela piti kavu pokazao sam ocjenu iz matematike. Onda je mama veselo rekla: “Martine, sad si mi uljepšao dan.”

Martin Tomašević, 5. r., Augsburg

LIJEP DAN S MAMOM

Bio je lijep dan i moja mama i ja smo otišle u grad. Bile smo prvo u restoranu. Nakon toga smo išle u kupovinu i kupile smo majicu i cipele. Bile smo gladne i zato smo otišle jesti sladoled. Nakon toga smo hodale kroz grad. Vidjela sam lijepe hlače. Morala sam mami kupiti ove hlače. Ona se meni zahvalila i bila je stvarno sretna. Meni je došla odjednom ideja da možemo ići u kino. Izabrale smo dobar film i gledale smo ga. Već je bilo skoro večer dok smo se vratile iz kina. Kad smo došle kući, stigle smo još naručiti pizzu. To je bio lijep dan...

Natalija Dodig, 6. r., Memmingen

MOJA VELIKA SREĆA

Moja je mama u mom životu velika sreća. Ona me mazi i brine se o meni cijeli moj život kako mi se ništa ne bi dogodilo. Kada trebam malo ljubavi, ona je tu. Kada trebam malo zabave, ona je tu. Uvijek je uz mene, i u dobru i u zlu. Njoj mogu reći sve i uvijek će me poslušati - nije važno kakve je ona volje, je li umorna, tužna ili bolesna. Ona me čini jačom i podupire me u svemu što radim. Kada se nasmije, odmah sam i ja sretnija i želim se smijati. Hvala joj što postoji jer ne znam što bih bez nje. Volim razgovarati s njom jer uvijek puno naučim iz onoga što mi kaže. Ona mi je najvažnija osoba u životu bez koje ne mogu. Zato joj ovako želim uljepšati dan, čestitati Majčin dan i reći da je puno volim!

Kristina Rašić, 6. r., Dachau

Sonja Leček, 3. r., Nürnberg

DAN ŽENA

Danas je osmi ožujak, Dan žena. Ustala sam u šest sati i razmišljam kako bi mojoj mami uljepšala današnji dan. Krenula sam u maminu sobu i vidjela da ona još spava. Požurila sam da postavim stol za doručak. Mama će se sigurno radovati. Kad je mama ustala i vidjela što sam napravila, bila je iznenađena i sretna. Pohvalila me, ali to još nije bilo sve. Tata i ja smo kupili mami cvijeće i kada smo joj predali cvijeće, bila je jako sretna. Tako je taj dan predivno prošao.

Melanie Kunić, 6. r., Meitingen

MAMA ANA

Svojoj majci Ani sam uljepšao dan 7.7.2003., a to je dan kad sam se rodio. A onda kad sam imao 9 mjeseci i kad sam prvi put rekao mama, to su bili jedni od ljepših dana moje majke.

Anto Bilkić, 2. r., Dachau

NA POSTOLJU

Ja se volim klizati, idem i na natjecanja, a kada pobijedim ili stojim na postolju mislim da sam tada uljepšala mami dan. Kada dobijem dobre ocjene i ne svađam se sa sestrom, ona je tada jako sretna.

Julia Gluščić, 2. r., Ingolstadt

Marinela Vidović, 2. r., Dachau

TORTA ZA MAMU

Svake godine osmog ožujka je Dan žena. To je međunarodni praznik žena cijelog svijeta. Zato smo tata, ja i moj brat odlučili mami pokloniti lijep buket cvijeća i jednu bombonijeru. Još smo odlučili da ona taj dan ništa ne radi po stanu. Zato smo sve pospremili i počistili, te sladak ručak napravili. A tata je iz slastičarne naručio tortu. Torta će nam svima prijati, a najviše meni, braci i sestri, a vjerojatno mami i tati. Poslije ručka smo se spremili i pošli u šetnju do naše bašte. Tamo su nas čekali baka i dida. Oni su nas iznenadili kavom i još jednom tortom što je baka sama pravila sa čokoladom. Mama se radovala i rekla “Kakav je to lijep Dan žena, odlično ste to uradili.”

Gabriela Vukić, 5. r., Augsburg

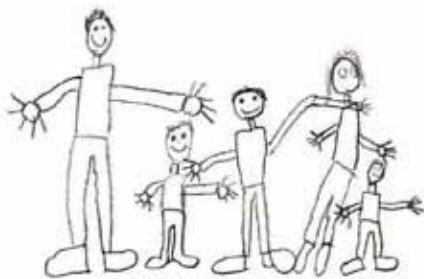
David Sentić, 3. r., Bad Reichenhall

SUZE RADOSNICE

Majka je najvažnije biće u životu djeteta. Ako ona nama može cijeli život pomagati, zašto mi ne bismo mogli pomoći njoj bar jedan dan? I učiniti ga što ljepšim? Jednoga dana sam odlučila "vratiti" mami bar malo lijepoga od svega onoga što je ona meni pružila do sada.

Subotom moja mama ne mora raditi, znači, duže spava. Prije nego što se probudila, uspjela sam napraviti veliki doručak samo za nju koji sam joj odnijela u krevet. Već sam unaprijed iznajmila njezin omiljeni film. Onda sam očistila cijeli stan i poslala tatu u restoran koji mama najviše voli. Navila sam sat tako da se ona probudi kada sve bude gotovo. Kada se probudila i sve to vidjela što sam napravila, bila je jako iznenađena. Nikada prije ju nisam tako vidjela. Prvo sam bila jako sretna, a onda sam se rastužila. Jer mama je odjednom počela plakati. Pitala sam: "Mama, pa zašto plačeš?" Odgovorila je: "Tako sam sretna... da mi idu suze od sreće!" Nakon toga me zagrlila tako jako da sam s jedne strane bila jako sretna, a s druge nisam mogla više disati od jakog zagrljaja. Ali ipak, nisam ništa rekla jer sam htjela malo duže osjetiti njen topli, snažni zagrljaj. Pa sam se upitala kako će me tek "zdrobiti" kad sazna da to nije sve. Još joj nisam rekla da je tata čeka u restoranu. Krenule smo zajedno iz kuće i kad smo stigli u restoran, vidjela je još jedno lijepo iznenađenje. I opet je počela plakati od radosti.

Antonia Oršolić, 6. r., München

Maximilian Turković, 2. r., München

SLATKI ZAGRLJAJ

Danas, jedanaestog travnja, moja mama ima rođendan. Moja sestra, moj tata i ja smo mamu htjeli izvesti u grčki restoran na ručak. Tamo će moći izabrati svoja najomiljenija jela i piće. Onda smo planirali s mamom prošetati poslije jela. Najvjerojatnije ćemo šetati u "Vrt ruža". Ako ne bude umorna, možda ćemo povesti i našega psa na "Olimpijsko brdo". Ona jako voli ići tamo jer je uvijek vruće, srećemo drage ljude ondje i ima vrlo lijepoga cvijeća. Možda je majci dovoljan samo jedan dragi "Hallo" i slatki zagrljaj pa da bude sretna. Majci je isto lijepo kada zna da njezina djeca nju vole i zato što joj žele uljepšati dan, kao što ona uvijek nekome od nas uljepša dan. I to što sve za nas uvijek radi, iako nije najljepši posao, sve izgleda ljepše i bolje kada netko kaže: "Volim te!"

Danijela Radolović, 6. r., München

Patricia Penava, 4. r., Nersingen

RECITACIJA ZA MAJČIN DAN

Moja majka je meni najdraže biće na svijetu. Ona kuha za sve nas, pere i posprema i nikada joj to nije teško. Ponekad mislim da joj treba pomoći, ali ne stignemo. Ipak sam se odlučila svojoj majci uljepšati jedan dan. Prošle školske godine u svibnju, učiteljica je podijelila recitacije za Majčin dan. Ja sam isto uzela jednu koja mi se svidjela i trebala sam je naučiti napamet. Nije baš bilo lako, ali sam se trudila naučiti bez greške. Zнала sam da će me majka gledati i slušati. A taj dan je trebao biti dan za mame što ljepši. U prepunoj crkvi zajedno s drugim učenicima sam nastupila i izrecitala svoju pjesmicu za mamu.

Kad sam bila gotova, znala sam da je sve dobro bilo i da je mama sretna. Došla je i zagrlila me. Rekla je da sam je lijepo iznenađila. Skoro je počela plakati. Ali od sreće! Nisam znala što da kažem. Bilo mi je jako drago što je mama sretna. Poslije toga smo otišli kući i napravila sam za mamu jelo. I nikad nisam to zaboravila.

Katarina Pustahija, 4. r., München

NAJVAŽNIJA NA SVIJETU

Majka je najvažnija na svijetu. Ona nam uvijek pomaže koliko može. Hvala joj puno. Ja znam svojoj mami uljepšati dan, kada npr. dođem kući s dobrim ocjenama. Onda je potpuno sretna. Jednom smo joj za rođendan kupili i poklonili crnu kožnu torbicu koju je tako dugo željela imati. Poslije toga smo s mamom išli šetati jer je bio lijep dan. Bilo je vruće i sijalo je jako sunce. Jednom sam mami uljepšala dan kada smo obje imale vremena pa smo otišle na sladoled. Još više se iznenađila kada sam joj poklonila plave naušnice. Ponekad pomislim da i ja za nju trebam puno toga učiniti kao što ona za mene čini. Moja mama je najbolja na svijetu. Zato joj sada hoću reći: "Mama, volim te!"

Ivona Pustahija, 6. r., München

MAMIN OSMIJEH

Svako dijete može svojoj majci uljepšati dan pa sam to i ja htjela uraditi. Jednoga dana se to i dogodilo. Razmišljala sam što prvo napraviti da bi njezin dan lijepo počeo. Prvo sam ju pustila spavati dugo. Dok je ona spavala, ja sam vrijedno pospremala po kući. Ali, nekako nije bilo puno posla pa sam brzo završila. Onda sam se sjetila da bih mami mogla napraviti doručak i tako ju iznenađiti. Prvo sam skuhalo kavu, zatim sam joj ispekla jaja i htjela to sve lijepo servirati. Odjednom sam čula da je mama ustala i ja sam brzo zatvorila kuhinjska vrata. Usula sam kavu u šalicu i stavila jaja na tanjur, kad je mama otvorila vrata. I njene oči su se jako otvorile i raširile još više od iznenađenja. Bilo joj je jako drago. Kada je završila s doručkom i kavom, otišle smo do jezera. Bio je lijep dan pa se mama sunčala, a ja kupala. Poslije toga smo odmorne otišle kući. Mama je bila vesela, sa širokim osmijehom na licu. Ja sam otišla u krevet, a mama je ostala gledati televiziju. Drugi dan mama mi se zahvalila za sve. Njoj je zaista potrebno da se bar jedan dan može odmoriti.

Kristina Klose, 5. r., München

Ivana Vizec, 5. r., Augsburg

Moja je mama kao sunce, moja je mama kao mjesec

Viktoria Martinović, predškola, Nersingen

MAMI ZA ROĐENDAN

Svake godine moja majka se trudi što više i bolje uljepšati moj rođendan. Peče kolače i pravi tortu, dolaze prijatelji koje opet ona poslužuje i nikada joj nije teško. Prošle godine sam se odlučila zahvaliti mami za sve što je učinila za mene svih ovih godina. Htjela sam to učiniti na sličan način i iznenaditi ju za rođendan.

Bio je 19. studenog ujutro. Hladan dan. Ali u kući je bilo toplo. Danas je mamin rođendan! Dok sam bila još u postelji, razmišljala sam kako to sve napraviti. Ustala sam i otišla u kuhinju s namjerom da joj priprelim doručak kakav ona voli. Napravila sam majci najdraži "cappuccino" sa šlagom i posula čokoladnim mrvicama u obliku srca. Uz to sam servirala njezine najdraže kekse. Zatim sam zapalila svijeće i stavila ruže na stol. Pogledala sam još jednom je li sve kako treba i upravo u tom trenutku majka je ušla u kuhinju. Nisam čula kada se probudila. Bila je jako iznenađena i zahvalna. Vidjela sam koliko joj je drago. Poljubila me i zagrlila.

Poslije škole kada sam došla kući, čekao me je čokoladni kolač koji je mama napravila i kojeg smo svi slasno pojedli. Nakon toga smo otišli na sladoled i ja sam čistila. Za večeru sam napravila puding od vanilije. Majci se jako sviđjelo. Kada sam pošla spavati, majka se zahvalila za sve što sam taj dan učinila za nju. Rekla je da joj je rođendan bio divan i da sam joj uljepšala dan. Rekla je da me jako voli. I ja nju jako volim. Moja majka je najbolja!

Marina Grgić, 6. r., Traunreut

NAJBOLJA MAMA NA SVIJETU

Moja mama ima smeđe oči i svijetlosmeđu kosu. Prezivala se prije Bošnjak. Ona radi u tvrtki. Nas dvije zajedno kuhamo špagete. Ona ne voli ako lažem ili ako se svađamo. Ona voli serije i kokice i poklone. Naš najbolji izlet je bio u Zagreb i Posušje. Ona je uvijek sretna kad ja dobijem dobre ocjene. Kad donesem loše ocjene kući ona nije ljuta, nego mi samo kaže da moram učiti. Ona je najbolja mama na svijetu, kažem vam ja.

Patricia Penava, 4. r., Nersingen

POKLONI ZA ROĐENDAN

Jedan dan prije maminog rođendana tata i ja smo išli mami kupiti cvijeće. Kupili smo joj crvene ruže. Mama je par dana prije u jednom izlogu vidjela lančić s leptirićima koji joj se jako svidio. Mi smo joj ga kupili. Onda je došao mamin rođendan. Kada je mama sve poklone vidjela, rekla je: „Hvala, baš su lijepi pokloni.“ Poslije ručka smo još išli na izlet. Proveli smo tako lijep dan da se već svi veselimo slijedećem rođendanu za godinu dana.

Laura Maria Sabolić, 4. r., München

MAJČIN DAN

Kad se moja mama ustala ja sam njoj napravila doručak. Onda smo bili u šumi sa biciklima. Tamo smo jeli sladoled i igrali se žmire. Kad smo došli kući, tata je dao mami cvijeće. Moja sestra je napravila kolač. On je bio jako dobar. Na taj dan se mama opustila i nije ništa morala raditi. Moj tata, sestra i ja smo se brinuli o kući i o ostalom o čemu se mama inače brine. Poslijepodne smo svi bili opet vani, ali ne u šumi, nego u zoološkom vrtu. U 18 sati smo išli kući i onda smo malo gledali televiziju pa smo išli spavati.

Patrizia Müller, 5. r., Augsburg

MOJA MAMA ANKICA

Moja mama se zove Ankica. Moja mama radi u firmi. Ona ima kratku plavu kosu. Kad je moja mama bila mala, radila je sama zadaću. Moja mama voli roman. Kuham s njom. Pokazujem joj ljubav kad joj pomažem. Volim svoju mamu najviše zato jer je ona dobra.

Lara Penava, 3. r., Nersingen

Tomislav Strinavić, 2. r., Freising

MOJA MAMA IVANA

Moja mama se zove Ivana Martinović. Prije se zvala Čuić. Oči su joj smeđe boje i kosa je crna i duga. Ona se udala za Stjepana Martinovića. Ivana ima jednu sestru i zove se Renata Wall. Moja mama radi kod liječnika. Ona radi puno za mene. Najbolje kuha grašak. Ona i ja se igramo napolju, a najviše volimo igrati tenis i nogomet. Moja mama ne voli kad dobijem loše ocjene. Ona voli svoju obitelj. Ja bih za nju skočila sa crkve u Ulmu. Kad je bila mala, živjela je u Bosni. Onda je bio rat i došla je u Njemačku. Ona je imala psa. Moja mama je najbolja mama na svijetu.

Ana Martinović, 5. r., Nersingen

MAMA JE SUPER!

Moja mama se zove Ivana. Ona je medicinska sestra. Ima smeđe oči i ima crnu, dugu kosu. Mi se igramo „Čovječe, ne ljuti se!“ Ona ne voli kad se ja i Ana svađamo, ali voli kad joj pomažem i kad smo dobri. Možemo joj pokazati ljubav ako smo dobri. Ona je super!

Lorena Martinović, 3. r., Nersingen

David Stanić, 2. r., Nersingen

Iznenadenje za mamu

Majka - na prvi pogled možda sasvim obična riječ - satkana od pet slova. No, zapravo se radi o jednoj sasvim osobitoj. Za mene predstavlja ta lijepa hrvatska riječica simbol ljubavi, sigurnosti, nježnih osjećanja, snage u životu i zaslužuje jedno veliko HVALA. Namjenjujem je meni najdražoj osobi. Taj vječni borac kroz život, moja majka, koji nalazi za svakoga od nas u obitelji više vremena nego za sebe samu, zaslužuje također malo pažnje i iznenađenja. Dugo se bavim mišlju kako da joj uljepšam dan priredivši joj nekoliko lijepih, sretnih trenutaka.

Od moje male ušteđevine mogao bih joj naravno kupiti nešto što joj se dopada. Ali da li je to zaista što mama želi? Ne. Novac i materijalne stvari nisu sve u životu. "Možda bih joj mogao pospremiti stan dok je ona odsutna!", razmišljao sam dalje. To bi je sigurno razveselilo, ali nije to ono pravo. Nešto mi se drugo vrzmalo po glavi. Moja majka je veliki ljubitelj kazališta, ali zbog nedostatka vremena rijetko ga posjećuje. Možda je tu upravo moja šansa. Nova zamisao me nije napuštala cijeli dan pa ni sljedeći mi nije dala mira, tako da sam odlučio da se sutradan nakon završene nastave odšetam do kazališta i uzmem sve bitne informacije.

S velikim nestrpljenjem sam očekivao kraj škole i pojurio prema ogromnoj i prelijepoj zgradi nürnbergskog kazališta. Približivši se vratima zastadoh kao ukopan. Ugledah veliki plakat na kome stajаше "Carmen". To je omiljeni kazališni komad moje mame i već dugo vremena ga želi još jedanput pogledati i uživati u njegovim čarima. Na trenutak zatvorih oči i ugledah u svojim mislima nasmi-

jano, sretno lice moje majke kako stišće u ruci ulaznicu za njenu omiljenu baletsku predstavu.

Sada shvatih da stojim sasvim blizu ostvarenja svojega cilja. Zadovoljno protrljah ruke, smješkajući se pri tome. Na brzinu skovan plan. Od svog ušteđenog novca kupit ću ulaznice za mamu i mene kao njenog pratioca. "Ah ne, upravo sam zaboravio da mama u stvari ne može poći", rekao sam sam sebi. Problem je u mojoj petogodišnjoj sestri koja ne može ostati sama doma, a na žalost je ne možemo povesti sa sobom. Još jedan problem je u tome da moj otac čitav tjedan radi poslijepodnevu smjenu i on mi ne može također biti od pomoći. Odjedanput sinu mi sasvim nova zamisao. "Pa naravno, vikend!", povikah. Tata ne mora raditi i pazit će na Anicu. Upravo sam se spremio da upitam gospođu na blagajni za cijenu ulaznica, misleći na one za srednja mjesta, kada spazih da je posljednji dan predstave petak. "O, kakav peh", razmišljao sam glasno. "Imam još samo tri dana na raspolaganju da nađem rješenje za svoj problem", dodah. Teškim koracima krenuh kući.

Razmišljao sam cijelim putem što da učinim i sjetih se najedanput naše tete Verice, dobre poznanice naše obitelji. Njena kći je Aninog uzrasta i njih dvije bi se jedne večeri mogle lijepo zabaviti ukoliko teta Verica nema ništa drugo planirano.

Kako sam odlučio tako sam i učinio. Po dolasku kući odmah nazvah svoju eventualnu spasiteljicu. Ovog puta sam zaista imao sreće. Složila se s mojim planom i odlučila mi pomoći. Ostalo mi je još samo da kupim karte za balet i učinim svoju mamu sretnom. Sa nestrpljenjem sam čekao sutrašnji dan. Držeći

u ruci kupljene ulaznice osjetio sam se većim nego ikada do tada. Napokon, došao je i petak. Poslije završene nastave hitao sam kući gdje me je čekala mama sa pripremljenim uobičajenim objedom. Od silnog uzbuđenja sam izgubio apetit i s teškom mukom gurao u usta jelo samo da mama ništa ne primijeti. Po dogovoru oko 16 sati nazva teta Verica i saopći mami da bi nas rado posjetila sa svojom kćerkicom Majom i ako mama nema ništa protiv ona bi večeras povela našu Anu da prespava kod njih. Tako bi dvije curice imale puno vremena da se zabave i bolje upoznaju jedna drugu. Iako malo začuđena, mama pristade na njen prijedlog.

Pola sata kasnije naše gošće su bile kod nas i Ana je zadovoljno pljeskala ručicama. Nakon kratkog razgovora napustiše nas. Tada i ja napustih dnevni boravak odlazeći u svoju sobu da se obučem za večerašnji svečani izlazak. Kada me moja majka tako odjevenog ugleda, zaprepasti se. Došao je i trenutak istine. Odah joj svoju veliku tajnu i učinih je najsretnijom ženom. "Hvala, moj sine", prozbori mati, poljubi me u obraz, a iz oka joj kanu suza. Tad joj pokazah naše ulaznice i postade joj u momentu sve jasno: Anin odlazak i iznenadna posjeta naše prijateljice. U sljedećem trenutku prelijepo obučena i ozarenog lica hitala je moja mama u mome prisustvu ka kazalištu.

Tamo nas je čekala ugodna i nezaboravna večer, a ja sam bio ponosan na sebe jer sam uspio uljepšati mami dan.

Daniel Sundelin, 6. r., Nürnberg

U pozadini učenički rad:
Raffael Brnić, 2. r., Poing

Obitelj i domovina

Lijepa
naša

Ana-Maria Benko,
8. r., München

MOJ DOM

Tamo daleko, a u srcu mom tako blizu; tamo je...
Moja lijepa i najdraža domovina, Lijepa Naša.
Okićena sa tri boje meni najdraže
Što na mom srcu tako lijepo stoje,
Ponosni simbol trobojke moje!

Svi mi u dalekom svijetu,
Daleko od domovine svoje,
Čeznemo i patimo jer nismo uz najmilije svoje,
Al' dio srca zauvijek je ostao uz njih dolje.

Ponosita uvijek budi!
Moje srce tebe ljubi,
Moje srce tebe zove!
Za tebe dišem,
Volim te Hrvatska sve više i više!

Ivana Marić, 3. r., München

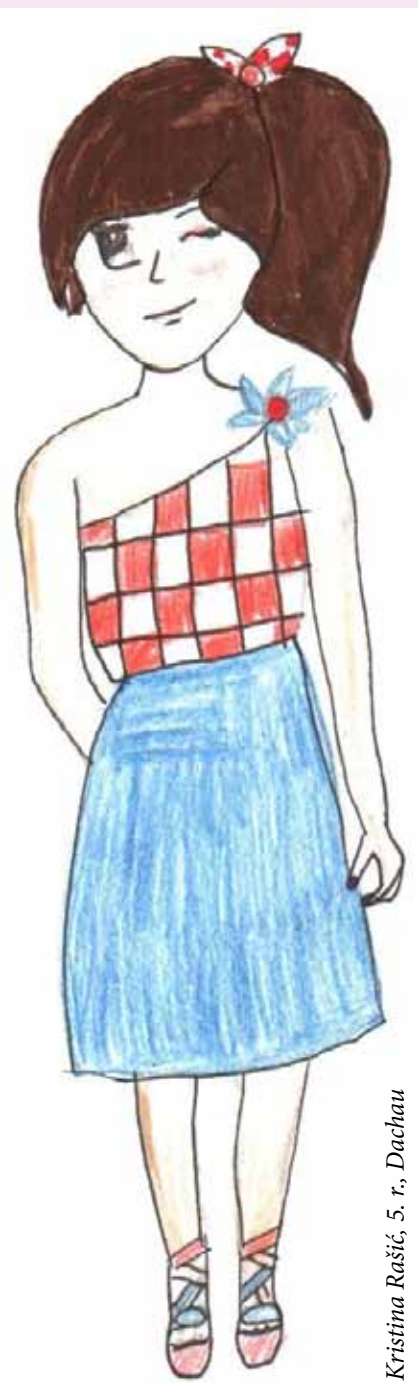
Patricia Ivanešić, 8. r., Traunreut

MOJA OBITELJ

Klara, mama, tata i ja, a naravno i naša teta smo prominencija naše male obitelji. Svi smo tako različiti, a opet skloni zajedništvu. Klara je svakako netko tko se šarmantno i uspješno postavlja u sam centar naše obitelji, valjda zato što je najmlađi član. Nimalo ne trpim zbog toga jer jednostavno imam svoje darove pa se uspijemo bez velikih napora uskladiti. Svi smo skloni harmoniji, radosti, ljubavi i razumijevanju, a ako se slučajno spotaknemo o nečemu, mater stručno saziva obiteljsku konferenciju za kuhinjskim stolom. Naravno, svi možemo izbaciti svoje frustracije i glasati za ili protiv. Većinom se nađemo na zlatnoj sredini. Čača većinom ne prisustvuje (ima svoje razloge za to), ali određene odluke mu budu pravovremeno prenesene. Svatko od nas je nečim posebnim inspiriran: mama Ma-

jkom Terezom, pa radi kao sestra i njeguje stare, bolesne i nemoćne, Klara i ja idemo u gimnaziju i svi se slažemo u tome da je obrazovanje jedna od najbitnijih stvari u životu. Teta je penzionerka i velikodušno nas podržava, ponajviše kad je kuhinja u pitanju. Da sve to ne bi bilo odviše naporno, uzimamo redovito i duhovnu hranu i redovito idemo u crkvu, gdje rado pjevamo i zahvaljujemo Gospodinu za sve što imamo. Klara i ja plešemo još balet, pjevamo u školskom zboru i muziciramo. Za nagradu priuštimo sebi koju zajedničku feštu i nekoliko puta u godini odmor i susrete sa svojim dragima u Hrvatskoj. Sve u svemu život nam je prilično "naporan" jer treba sve to stići, ali nas i obogaćuje, izgrađuje i čini onima što jesmo.

Mara Lindinger, 10. r., Bad Reichenhall

Kristina Rašić, 5. r., Dachau

Julia Rak, 7. r., Dachau

NOSTALGIJA

Oj Hrvatsko!
U srcu te nosim,
i ja se s tobom
puno ponosim.
Ja sam Bračanin
i volim Brač.
Njegova lozja
i njegova grozja,
njegove gomile,
njegove masline
i njegov rogač...
A ti me kume pitaš zoč!

Ivan Janjiš, 1. r., München

Najdraži lik

Anna Brnadić,
9. r., Karlsfeld

iz priče

Svi se sjećamo priča koje su nam pričali dok smo bili mali. Bilo je tu bajki o vuku i sedam kozlića, Trnoružici i Palčici, legendi o dolasku Hrvata, nastanku grada Zagreba i basni i kojekakvih drugih neobičnih i maštovitih događaja. A koji su najdraži likovi iz priča današnjoj djeci, pročitajte na sljedećim stranicama.

PEPELJUGA

Za mene je najdraži lik iz priča Pepeljuga. Priču su napisala braća Grimm. Ona je još kad je bila mala ostala bez majke i nakon toga dobila zlobnu maćehu i dvije sestre. Od tada za nju počinju teški dani. Njene lijepe haljine uzimaju joj zle polusestre i oblače joj stari sivi haljetak te joj daju drvene cipele. Kod Pepeljuge mi se najviše sviđa što je ostala dobrodušna, iako su se svi prema njoj odnosili loše. Uvijek je marljiva i pokušava svima ugoditi. Njena ljepota nije samo izvana, nego i u dubini srca. Drago mi je da ta njena dobrota ne ostaje skrivena i drugima te da ona u princu nalazi čovjeka koji je cijeni i voli upravo zbog toga što je takva. Drago mi je za Pepeljugu što njezina priča na završetku ima sretan kraj. Rado se igram Pepeljuge, iako imam tu sreću da nisam siromašna i da su uz mene mama, tata i braco koji me vole.

Anna Franjko, 4. r., München

Lea Gajić, 3. r., München

PRIČE O OLCHIMA

Od kad sam naučio čitati pokušavam pročitati sve što mi padne u ruke. Čitajući knjige naletio sam na pisca Erharda Dietla. Sve pisano od njega mi se sviđa, a ponajviše priče o Olchima. Prvo me zainteresiralo to kako oni žive, što sve rade kao i njihove zgode i nezgode. Sviđa mi se njihova sloboda, ali i to što su uvijek veseli i bez nekih velikih briga i problema. Među njima ima i jedan djed koji mi se najviše sviđa. Uvijek je dobre volje, bezbrižan i stalno nešto novo smišlja i uvijek nešto pjeva. Kad djeca negdje pogriješe on ih uvijek izvlači iz nevolja. Proputovao je cijeli svijet, a to nije ni tako čudno jer ima već preko osamsto godina. Sa zadovoljstvom sam pročitao skoro pa sve knjige o Olchima i još uvijek me veseli pročitati neku novu knjigu o njima.

Marko Dovranić, 3. r., München

VATROGASAC SAM

Moj najbolji lik iz priče je vatrogasac Sam. On je uvijek spreman pomoći ljudima i životinjama koje su u opasnosti. Sam vozi veliki vatrogasni auto. Njegov je posao težak i opasan. Skoro svaki dan se bori s vatrom. Kad narastem i ja bih želio postati vatrogasac kao i on.

Rezić Robert, 2. r., München

PRIJATELJICA GUSARA

Moj najdraži lik je Elizabeth Swann. Ona ima plavu dugu kosu i ona pomaže Willu, kapetanu, i svima piratima. Elizabeth nosi haljinu s puno boja i mustri. Živi na brodu. Uvijek je na plavom moru. Kao osoba je jaka. Nema straha ni od čega. Kao jedina djevojka na brodu se dobro slaže sa svojim muškim prijateljima. Bila je glavna i znala je što hoće. Meni se sviđa ta knjiga, zato što se radi o piratima.

Ana Martinović, 5. r., Nersingen

ŠUMA STIBOROVA

Moj najdraži lik je iz priče Šuma Striborova koju je napisala Ivana Brlić-Mažuranić. To je jedan od Domaćih, a ime mu je Malik Tintilinić. On je mušić od jedva po' lakta. Na njemu su kožuh, kapica i opančići kao plamenovi, kosa i brada su mu sivi kao pepeo, a oči žarke kao živi ugljen. Najdraži mi je zato jer je veseo i smiješan. Voli se smijati i vrištati kao ja i plesati rado u kolu. Ono što mi se kod njega najviše dopada, je da pomaže baki u nevolji. Uvijek je uz nju i ne ostavlja ju samu nego ju pokušava izvesti iz nevolje. Volim biti kao i on, samo što mi kosa nije od vatre i ne nosim crvene opančice.

Antonio Franjko, 1. r., München

LOVAC IZ CRVENKAPICE

Najdraži lik mi je lovac iz Crvenkapice. U toj priči se radi o tome kako je vuk požderao baku i Crvenkapicu i legao spavati. Lovac im je pomogao izaći iz vukova trbuha i tako ih spasio. Volim lovca zato što je hrabar, neustrašiv i smije nositi pušku. Osim toga cijeli je dan u šumi sa svojim lovačkim psom.

Marko Botica, 2. r., München

Kristina Radman-Livaja, 8. r., München

ŠEGRT HLAPIĆ

Šegrt Hlapić je mali postolarski šegrt koji je vrijedno radio kod majstora Mrkonje i njegove žene.

Nije imao ni oca ni majku. Uvijek je bio veseo i cijeli dan je radio, a majstor je bio jako strog i stalno je vikao na njega. Tako je Hlapić živio kod majstora Mrkonje i nije mu bilo dobro, no on bi još dugo tamo ostao da ga nije nešto jako rastužilo. Neki bogati gospodin je naručio čizmice za svoga sina kod majstora. I kad ih je trebao kupiti, bile su sinu premale. Gospodin nije htio uzeti čizmice i nije ih htio platiti. Kad je gospodin otišao, majstor je počeo vikati i tući Hlapića. To ga je jako rastužilo i te noći je odlučio pobjeći od majstora i otići u svijet. Obuo je čizme koje je majstor htio baciti u vatru i ostavio poruku. Svugdje gdje je išao, pomagao je ljudima u nepravici. I tako je upoznao Gitu. Ona je lijepo plesala po žici što se ljudima jako sviđalo. Dobri ljudi su im ponudili prenoćište u jednoj štali. Noću kad su svi čvrsto spavali, izbio je požar. Hlapić je to primijetio i brzo probudio sve ostale. Svi su pomagali ugasiti požar i bili su presretni što je sve dobro završilo. Meni se sviđa šegrt Hlapić zato jer je zanimljiv i na kraju je sve sretno završilo.

Emily Schlums, 4. r., Augsburg

Filip Gregurević, 7. r., München

SAM U PUSTINJI

Moj najdraži lik je Brian iz knjige „Sam u pustinji“. Poslije pada aviona je bio pedeset dana sam u pustinji. Prvo mu je bilo strašno, ali poslije se navikao. Našao je mjesto gdje može spavati, jesti i piti. Jednoga dana je bilo nevrijeme i sve se srušilo. Nije više ništa imao pa se sjetio da u avionu ima jedan paket koji ga može spasiti. Došao je do aviona i u paketu je sve bilo što mu je trebalo. Uzeo je telefon i mogao je pozvati pomoć.

Anita Žaper, 5. r., Memmingen

Isabella Klose, 1. r., München

DJEVOJČICA SA ŠIBICAMA

Moj najdraži lik iz bajke je djevojčica sa šibicama iz istoimene bajke koju je napisao Hans Christian Andersen. U njoj se govori o jednoj djevojčici koja nema nikoga na svijetu tko bi se o njoj mogao pobrinuti.

Bila je hladna zima i da bi sebi pribavila hranu i ogrjev, ona dolazi u grad na ulicu pokušavajući prodati šibice. Smrzavala se gledajući u tople sobe, a ljudi se nisu na nju ni obazirali. Počela je paliti šibice da bi se ugrijala. Prvi put kad je upalila šibicu vidjela je toplu sobu sa peći, drugi put je vidjela prekrasno ukrašeni stol pun hrane. Paleći zadnju šibicu vidjela je svoju pokojnu baku koja ju je uzela u krilo i umotala u svoju pregaču. U tom trenutku ona je umrla. Ujutro su je pronašli mrtvu na ulici. Smrzla se.

Učestala je to slika u današnjem svijetu. Pune su ih novine i ostala sredstva obavještavanja. Mnogo je danas slika djece uplašenog i vapajućeg lica i očiju koja govore „Pomozi!“ Ljudi se ne zanimaju za njih, ne čine ništa veliko. Mi se rasipamo kruhom i igrama, a drugoj djeci uistinu nedostaje i kruha i vode. Ne razumijemo da nam je jako dobro i da moramo biti zahvalni Bogu za život i za sve što nam je dao te da tu zahvalnost moramo pokazati dijeleći ono što imamo sa onima koji nemaju. Samo se tako može spriječiti da umiru nedužna djeca.

Kristina Božić, 5. r., München

Barbara Mažurčan, 6. r., München

ZLATOKOSA

Uh, koliko ih samo ima. Najradije bih vam sve likove koje volim predstavila, ali bih za to trebala imati puno, puno vremena, vjerojatno čitavi dan. Ali nakon mnogo razmišljanja uspjela sam se odlučiti.

Moj najdraži lik iz bajke je jedna djevojka koja ima jako dugačku i lijepu zlatnu kosu. Ime joj je Zlatokosa. No, nije samo njena kosa lijepa, već je Zlatokosa i sama lijepa i dobra djevojka. Takvu kosu voljela bih imati i sama. Što se tiče same bajke, ne mogu ni zamisliti da se zločesta baka može popeti u kulu i to samo uz pomoć Zlatokosine kose. Baka i penjanje, ha. A kad malo bolje razmislim, penjanje po kosi mora i jako boljeti. No dobro, u bajkama je sve moguće pa i to.

Za kraj još nešto. Nitko ne bi pogodio što sam uvijek željela... Moja velika želja je da i sama budem dio jedne priče ili još bolje, jedne bajke.

Lara-Maria Pavelko, 4. r., Landsberg am Lech

Antonia Anica Dabelić, 2. r., München

DJEVOJČICA LOLA

Moj najdraži lik je Lola. Lola je djevojčica koja po noći ne može spavati i onda zamišlja da je pjevačica, novinarka ili tajni agent. Loline priče su jako napete i zanimljive. Pročitala sam sve Loline knjige.

Lolin tata je Brazilac. Kad se Lola doselila u Hamburg, nije imala prijatelja i njena najveća želja je bila da nađe najbolju prijateljicu. Zato je u zrak pustila balon s napisanom željom da traži najbolju prijateljicu. Lola je sa svojim balonom našla svoju najbolju prijateljicu koja se zove Flo. Ja isto imam najbolju prijateljicu, ali ona nije tako hrabra i smješna kao Lola, no ja je ipak jako volim. Lolu volim zato što me njene priče i doživljaji nasmijavaju. Osim toga ona je lik koji bi stvarno mogao postojati i te priče bi mogle biti stvarne.

Lea Gajić, 3. r., München

Julija Vlašić, 2. r., München

ZABAVNA DOLLY

Moj najdraži lik iz priče „Dolly“ je djevojčica Dolly. Ona ima 12 godina i ide u internat Möwenfels. Tamo već nakon dva tjedna ima dvije najbolje prijateljice. Na zafrkanciji one ne štede, posebno ne kod gospođice Dupont koja predaje francuski. Jedan put su čak lijepile zelene čahure na strop i namazale ih uljem. Dok je gospođica Dupont predavala, čahure su se pretvorile u velike mjehure koji su glasno pukli pored njezinih ušiju. Mademoiselle Dupont je samo vrištala, a drugi su se pravili kao da ništa ne čuju. Poslije je došla gospođica Pott koja je sve čula iz susjedne sobe. Ona je kratko prošla metlom preko čahura i sve je prestalo. Dolly je moj najdraži lik zato što je smiješna, opuštena, jednostavna i ne pravi se važna.

Barbara Mažuran, 6. r., München

BAKA I CRVENKAPICA

Moj najdraži lik iz ove priče je jedna baka. Ona je brižna, voli svoju unuku Crvenkopicu i brine se za nju. Stara je i bolesna, ali kad je vidjela Crvenkopicu, osjećala se puno bolje. Podsjeća me na svoju baku. Navečer kad mi mama čita priču ja se uvijek sjetim svoje bake koja me puno voli i koja mi puno nedostaje.

Andriana Stjepanović, 3. r., Poing

Ana-Maria Benko, 8. r., München

KOMANDANT REX

Moj najdraži lik je Komandant Rex iz priče „Star Wars the Clone Wars“. Te priče se događaju u dalekoj galaksiji, u jednom svijetu koji se puno razlikuje od našeg. U tom svijetu se stalno ratuje. Komandant Rex je na strani Republike (dobrih) koja se bori protiv separatista (zločestih).

Zašto se meni sviđa taj lik? Komandant Rex je jako pošten i dobar prema svojim vojnicima. Često kaže kad ga se pita: „Znanje je bitnije nego pozicija generala i komandanta“. I na kraju se pokaže da je bio u pravu. Komandant Rex je uporan, nikad ne odustaje i uvijek ide do zadnje prilike za pobjedu. Sve mi se to sviđa kod njega jer i sam želim biti takav.

Jan Luka Ponjević, 6. r., Dachau

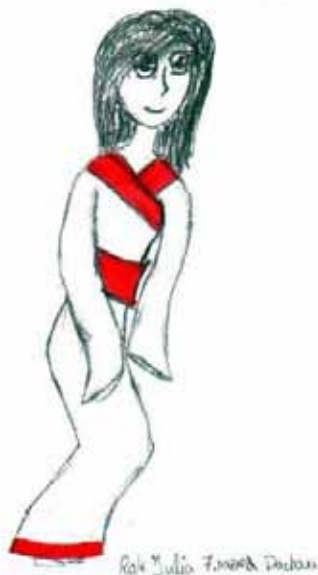

Marko Benko, 9. r., München

SNJEGULJICA

Meni se Snjeguljica sviđa zato što je bila lijepa i dobrog srca. Uvijek je bila spremna drugima pomoći. Zbog njene dobrote i ljepote voljeli su je i patuljci i životinje. Samo je nije voljela njena mačeha zato što je znala da je Snjeguljica ljepša od nje. A ona je htjela biti najljepša na svijetu.

Jana Marić, 5. r., Landsberg am Lech

Julia Rak, 7. r., Dachau

Nikola Garić, 5. r., Dachau

LEGOLAS

Moj najdraži lik iz priče je Legolas iz knjige „Gospodar prstenova“. Legolas je vilenjak i ima dugu plavu kosu. On je velik kao i mi ljudi i jedan je od onih ratničkih vilenjaka. On je jako spretna jer od svih drugih vilenjaka može najpreciznije gađati lukom i strijelom. I od svih drugih likova u knjizi on je najbolji strijelac. Naravno, može se on i isto dobro boriti sa svojim noževima. On je, u stvari, jedan od najboljih boraca na cijelom svijetu. Njegovi prijatelji su Aragon i Gimli. Oni su također odlični borci. Aragon je u priči „Gospodar prstenova“ opisan kao čovjek, a Gimli je vrlo hrabar patuljak. Legolas i Gimli se u ratu uvijek natječu i broje koliko su protivnika porazili. Svatko želi imati što veći broj. Legolas mi je najdraži lik zato što je sportski tip kao i ja i zato što ja volim izmišljena bića kao npr. vilenjake. Zato je moja najdražća knjiga „Gospodar prstenova“.

Fran Šarić, 5. r., München

Lucia Ponjević, 5. r., Dachau

Tamo gdje mi je lijepo

U mojoj ulici, kod bake ili na selu...

Andreas Warmuth, 3. r., Freising

U DVORIŠTU MOJE BAKE

U dvorištu moje babe Marije i moga dide Pere ima puno lijepih stvari. Tamo se nalazi jedna velika i postara smokva. Na zalasku sunca ja sa svojin didon Peron berem smokve koje su sazrile za branje i stavljam ih sušiti na jednu barsu od uvezane trstike. Poslije smokava uberemo malo grožđa i stavimo ga u vodu da se opere i rashladi, zatim se malo zasladimo. Dok tako jedemo grožđe, osjetimo miris dima i ribe sa gradela koju peče moja baba Marija. Poslije ribe na red dolaze breskve tete Matije koje su slatke kao šećer. Poslije tako obilne večere opet se vraćamo smokvama da ih kontroliramo i peglamo prstima da bi lipo izgledale. Osušene smokve nosim svaku godinu u München i kad ih jeden sjetin se svoga dida i babe.

Laura Maria Sabolić, 4. r., München

MOJA ULICA

Moja ulica je na jugu grada Regensburga i zove se Erikaweg. Skoro sve kuće su obiteljske kuće. Ima ukupno 77 kućnih brojeva, a mi smo na broju 49. Na kraju ulice nalazi se „Napoleonstein“ na kojem je po legendi sjedio francuski kralj Napoleon. Druge ulice u susjedstvu imaju isto nazive cvijeća kao erika. Na kraju ulice je osnovna škola „Am Napoleonstein“ u u koju sam išla od 1. do 4. razreda.

U našoj ulici nema puno prometa, osim kad počinje škola i kad završi u 13 sati. U njoj nema trgovina, ali se zato igraju djeca na ulici ili na igralištu pokraj moje kuće. Vikend u mojoj ulici je uvijek veseo, s puno dječjih glasova i različitih radosti te smiješnih aktivnosti. Veoma teško ću napustiti moju ulicu u kojoj imam puno prijatelja. Možda će se to dogoditi vrlo brzo jer moji roditelji planiraju selidbu u drugi dio grada. Svejedno gdje budem bila, još dugo ću nositi lijepe uspomene iz moje ulice.

Lucija Galešić, 8. r., Regensburg

Marko Kunić, 4. r., Meitingen

Mia Pajić, 2. r., Freising

NA SELU

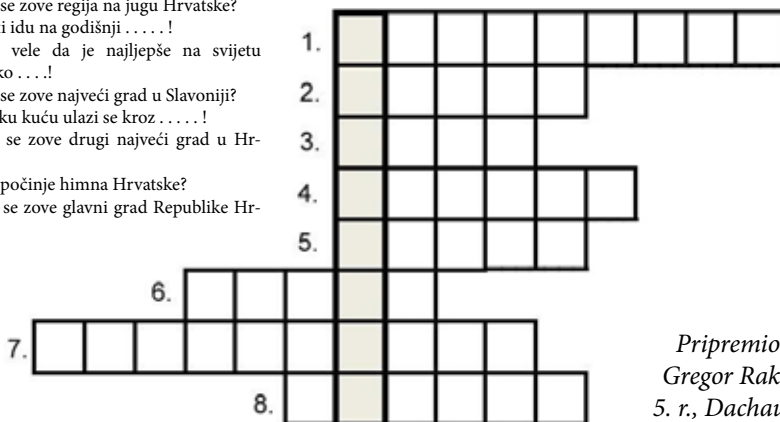
Živim u selu koje se zove Hangenham. To je istovremeno i naziv ulice. Hangenham se nalazi nedaleko od Freisinga, a Freising je 40-tak kilometara udaljen od Münchena. Hangenham je malo i mirno selo, okruženo zelenim šumama koje rastu po brežuljkastoj okolini. Rijeka Isar teče nedaleko od sela, tako da sam često sa svojim prijateljima dolje kraj vode. Ljeti ponekad kad je jako toplo, možemo se i okupati. U okolici Hangenhama ima puno životinja - najviše srna, vjeverica, tvorova, a ima i dosta jazavaca. Žalosno je da često životinje budu pregažene autima kad prelaze preko glavne ceste. Malo dalje od sela ima i lisica i divljih svinja. U mojoj ulici imam puno prijatelja. Mi se svi vozimo biciklima i sastajemo na nogometnom igralištu. Tu ne smetamo nikome i možemo biti glasni koliko hoćemo. Moju ulicu, tj. moje selo, ometa samo zvuk aviona koji lete preko sela kad je lijepo vrijeme. Aerodrom se nalazi u blizini, a po noći svijetli kao da je Božić. Hangenham se nalazi na brdu, a aerodrom u nizini tako da imamo prelijep pogled. Dolaze i turisti na vidikovac. Moje selo je lijepo. Lijepo je u njemu živjeti.

Benedikt Matija Baumgartner, 8. r., Freising

KRIŽALJKA

Pitanja:

1. Kako se zove regija na jugu Hrvatske?
2. Turisti idu na godišnji !
3. Neki vele da je najljepše na svijetu Jadransko . . . !
4. Kako se zove najveći grad u Slavoniji?
5. U svaku kuću ulazi se kroz !
6. Kako se zove drugi najveći grad u Hrvatskoj?
7. Kako počinje himna Hrvatske?
8. Kako se zove glavni grad Republike Hrvatske?

Pripremio:
Gregor Rak,
5. r., Dachau

Valeria Petrović, 2. r., Memmingen

ZANIMLJIVO PUTOVANJE

ZAGREB, ZADAR I SPLIT

Moje zanimljivo putovanje je bilo prije četiri godine kada sam prvi put putovao u Hrvatsku hrvatskom autocestom. Krenuli smo na odmor. Tada smo putovali dugo jer smo navraćali u Zagreb, Zadar i Split. To putovanje je bilo dugo i lijepo. Kada smo došli u Zagreb, prvo smo doručkovali, pa smo išli na Trg bana Jelačića, do crkve svetog Marka i Katedrale. Tad sam se tako umorio da sam odmah zaspao u autu. Tek u Zadru sam se probudio, tu smo bili kratko i prošli smo kroz grad jadranskom magistralom. Išli smo na piće pa smo krenuli prema Splitu. Kada smo došli u Split, tu smo ručali na rivi. Poslije ručka smo otišli do Katedrale svetog Duje i do kipa Grgura Ninskog. Ovo putovanje je bilo zanimljivo, dugo i lijepo.

Mirko Kordić, 7. r., Memmingen

Antonio Jambrešić, 3. r., Nersingen

NA RIJECI ISAR

Ljetos sam bila sa svojim najboljim prijateljima na rijeci Isar. Tamo smo roštiljali i jeli pržene "marshmallows". Prije toga smo bili u zoološkom vrtu i tamo smo proveli tri sata. Na rijeci smo napravili obilan roštilj i spavali smo u šatoru. Nas cure su dva dečka pitala da li se želimo s njima voziti na zračnom madracu. Mi, kako smo stale na madrac, tako smo odmah pale u vodu, dok se ostatak društva valjao od smijeha kad nas je ugledao. Kako nam je bilo hladno kad smo izašle van iz vode, zapalili smo vatru i opet počeli peći "marshmallows". Ujutro je mama došla po nas. Tako sam sa svojim prijateljima provela dan i noć na rijeci Isar.

Arneta Dedić, 9. r., Unterhaching

PUTOVANJE U RIJEKU

Počelo je veliki odmor. Sva djeca su bila sretna i radovala se praznicima, a posebice ja. Moja obitelj je planirala ići na more. Petkom poslije škole smo spakirali sve stvari i krenuli za Rijeku. Već nakon 50 kilometara morali smo stati budući da nismo imali dovoljno goriva. Dok je tata stavljao gorivo, mama i ja samo otišli na WC. Kada sam htio oprati ruke, cijeli sam se uprskao vodom i ona nikako da prestane curiti. Sav sam bio mokar. Morao sam se zbog toga još i presvući. Krenuli smo dalje. Dok sam razmišljao kakav će nam biti odmor, prošlo je dobrih sat vremena. Sad smo bili u Austriji. Još šest sati do Rijeke! Vrijeme je brzo prošlo i mi smo bili na slovenskoj granici. Dali smo im putovnice, a oni nisu željeli vjerovati da sam ja sin svoje mame i tate jer im na slici nikako ne sličim. Otišli smo s njima na razgovor. Na kraju je sve bilo u redu, ali smo morali platiti kaznu jer je tata ponio tri šteke cigara. Bilo je deset sati u noći kada smo konačno stigli u Rijeku. Prošetali smo kraj mora koje je bilo odmah ispred našeg stana. Unijeli smo našu robu i druge stvari i legli spavati. A najzanimljivije u tome danu bilo je samo putovanje!

Ilija Mrkonjić, 7. r., Poing

Luca Mladen Vorreiter, 2. r., Rosenheim

Slike na vrhu stranice nacrtali su od lijeve na desnu stranu:

Antonia Klanac, 8. r.,

Mara Lindinger, 10. r.,

Robert Safundžić, 4. r., Bad Reichenhall

NOGOMETNI TURNIR U PORTUGALU

Jedne noći smo moj brat, mama i ja ustali već u dva sata ujutro jer smo morali putovati na bratov nogometni turnir u Portugal. Oko četiri sata morali smo biti na aerodromu u Münchenu. Nakon što smo predali naše putovnice, čekali smo dok nas netko pozove da uđemo u avion. Bila sam jako nervozna jer još nikada u životu nisam letjela avionom. U pet sati morali smo ući i ja sam sjela kraj prozora. Bilo je vrijeme za polijetanje. Srce mi je kucalo sve brže i brže i nije prošlo ni pet minuta i već smo bili u zraku. Vidjela sam cijeli München iz zraka i bilo je baš super! Let je prošao tako brzo da na kraju nisam ni znala koliko dugo smo se vozili.

Kad sam izašla iz aviona, bila sam sretna što opet stojimo na zemlji. No, unatoč strahu i nelagodi u avionu, ovo mi je bilo najbolje putovanje.

Petra Ćosić, 9. r., Unterhaching

PRAZNICI U RAMU

Moje najzanimljivije putovanje je svake godine kad idemo u Ramu. To je u Bosni i Hercegovini kod moje obitelji - babe, dide, tetke... Dolje je tako dobro vrijeme i meni nikada nije dosadno. Stalno je netko tu ili smo mi negdje. Mi idemo na ljetovanje ili u Uskrs u Ramu, a na ljetovanje ćemo još ići na more. Ja se volim kupati, sunčati i biti s obitelji. Za Uskrs samo idemo u Bosnu i Hercegovinu zato što je prehladno za kupanje.

Sara Barišić, 7. r., Meitingen

Gabriel Gajić, 1. r., München

Daniela Tomić, 2. r., Augsburg

PUT S LUNOM

Zadnji dan škole je bio gotov. Bila sam stigla kući i čula novu vijest. Ta nova vijest je bila da se putuje u Hrvatsku. Na brzinu sam spremila nekoliko svojih stvari.

Ali baš i nisam bila sretna što putujemo jer moj pas po imenu Luna nije imala dozvolu za putovanje. To sam bila rekla mami, ali mama mi je odgovorila da je dozvola već bila stigla poštom. Ali došao je još veći problem! Luna je bila bolesna i nismo znali kako da joj pomognemo. Nismo imali vremena da je odvedemo k veterinaru. Kad smo krenuli, Luni nije bilo ništa, ali kad smo stigli na pola puta, začuli smo čudne zvukove.

Pogledali smo Lunu, vidjeli smo da joj nije bilo dobro. Nakon nekog vremena smo je stavili na sjedalo da bude pored nas. Moj brat je tada počeo plakati. Nisam znala zašto pa sam ga pitala zašto plače. On mi je odgovorio da je nešto izašlo iz Lune. Pogledala sam Lunu i vidjela da se koti. Mama i tata nisu mogli pomoći jer je do sljedećeg stajališta na autoputu trebalo još 10 km. Što znači da smo brat i ja trebali pomoći Luni. Bila sam tražila od mame čistu krpu da mogu obrisati bebe. Moj brat je u to vrijeme dragao Lunu. Brisala sam bebe i stavljala ih odmah uz Lunu da ih ona još jednom polize i zagrije.

Luna je dobila osam malih psića i svi su odmah tražili mlijeko od svoje mame. Kad su se svi najeli, zaspali su.

Julia Rak, 7. r., Dachau

PUTOVANJE U SARAJEVO

Prošle godine sam putovao za Sarajevo sa mojom nanom, mamom i braćom autobusom. Bilo je kasno, a autobus je bio pun. Bilo je jako zanimljivo, ali nas je umor svladao i htio sam da spavam. Dok sam spuštao sjedište unazad, sjedište se toliko spustilo da moja mama nije mogla više iza mene ustati. Mislio sam da ga mogu opet naprijed vratiti, ali sam onda uspostavio da se sjedište slomilo. Počeli smo se smijati, ali malo kasnije nije više bilo za smijanje. Zato što mama nije mogla ni pomjeriti. I tako smo sutradan stigli u podne u Sarajevo kod moje tetke, ali mami je trebalo jedan cijeli dan da se odmori od puta.

Denis Bajrović, 7. r., Memmingen

NEOČEKIVANI IZLET

Sat je zazvonio, bilo je sedam sati – vrijeme da nastavimo naše putovanje. Prethodnoj noći pune neugodnih iznenađenja došao je kraj i mi smo se radovali odlasku iz hotela u šumi daleko od civilizacije. Kako je bilo dogovoreno, vozač je došao po nas točno u osam. Sjeli smo u auto i uputili se prema Kopru. Zašto prema Kopru? Pa mi smo samo htjeli natrag u München. Kao i svake godine tužnih lica i teškog srca krenuli smo s Krka natrag za Njemačku. Ali kako se ponekad događaju neplanske stvari, tako je i naš auto ostao u kvaru. Vučna služba je došla po nas i odvezla nas u obližnje mjesto. Ali auto se nije mogao popraviti, a novi dio za njega se mogao tek sutra nabaviti. Htjeli ili ne bili smo prinuđeni ostati i čekati ponedjeljak. Ostatak dana pokušali smo popraviti šetnjom po mjestu i neukusnom večerom. Ništa nije išlo po planu. U tom malome mjestu nije bilo ništa za vidjeti. Ljudi su sjedili u svojim kućama, čak bi i pokoji zalutali pas prešao na drugu stranu ulice. Bilo je pusto i pomalo zastrašujuće. Današnji dan obećavao je puno više. Jutro je bilo ispunjeno suncem, a i sam gradić Kopar izgledao je zanimljivije. Kratkim šetnjicom i obilaskom grada smo prikrali čekanje. Auto je nakon nekoliko sati bio popravljen i naše putovanje se moglo nastaviti dalje.

Filip Gregurević, 7. r., München

Marija Tunjić, 3. r., Augsburg

SPLIT, BAŠKA VODA I ŠUICA

Moji ovogodišnji praznici su bili veoma lijepi. Upoznao sam puno dobrih i zgodnih osoba. Bio sam u Splitu, Baškoj Vodi i Šuici. Nažalost nisam stigao otići u naš glavni grad Zagreb, ali nadam se da ću to uspjeli obaviti sljedeće godine. Zadnji tjedan praznika sam proveo u Njemačkoj. Bilo je vrlo dosadno, hladno i kišovito.

Josip Brzović, 10. r., Augsburg

Gabriel Petrović, 1. r., Memmingen

Chantal-Katrin Beck,
4. r., Bad Reichenhall

SUNCE, MORE I SOL

Rano me probudi mama, sve ona pakuje, sama.

U autu opet spavam i o domovini sanjam: lijepo je moje more, najljepše naše zore, sunce me grije, zastava vije.

Neću da prestane san, mogla bih sanjati cijeli dan.

Osim kad me mama probudi i uzme na svoje grudi.

Mirišem sol u zraku i pijem kavu, mlaku, sunce, more, tu sam!

Grije me, zove me, doma sam!

Miriam Vollmeier, 9. r., Ingolstadt

KRAJ RAMSKOG JEZERA

Svako ljeto i svaki Božić idem sa svojom obitelji na odmor u našu domovinu. Naše je mjesto u Bosni i Hercegovini i zove se Rama. Na ljeto kada idemo u Ramu, skupa posjećujemo našu obitelj koju ne vidamo tako često. Moj did ima u Rami jednu kuću koja je odmah kraj Ramskog jezera. Svaki dan se moji prijatelji i ja kupamo u jezeru. Po čitav se dan sunčamo na plaži, tako nam brzo prođe vrijeme. Navečer odemo svi skupa na stadion igrati nogomet. Bude nas oko petnaest do dvadeset djece. Tek kad padne mrak i kad se više ništa ne vidi, mi se vraćamo kući. Nikada nam nije dosadno, ne bismo se mi više vraćali kući u Njemačku.

Ali ništa od toga, nakon četiri tjedna naš zanimljivi i zabavni odmor završava. Jako nam je teško kad se moramo pozdraviti s našom rodbinom i prijateljima. Naš godišnji odmor u domovini je završio, opet dolazimo za Božić. Jedva čekam!

Katarina Borić, 9. r., Meitingen

Leonie Jukić, 2. r., Augsburg

Lucija Dupan, 2. r., Traunreut

VEČERA U NINU

Jedno od mojih zanimljivih putovanja je bilo u Nin. Prošlu godinu smo moja obitelj, kumovi i ja bili na moru u Privlaci. Jednu večer smo išli u Nin na večeru i poslije toga smo šetali po gradu. Tamo smo vidjeli malu staru crkvu i još puno starih stvari, kao naprimjer stare zidove iz rata i slično. Bilo je jako zanimljivo vidjeti kako sada grad izgleda poslije rata i što je sve preostalo.

Ana-Maria Benko, 8. r., München

TRI DANA U PARIZU

Nakon tri mjeseca pripreme se primakao kraj. Sutra ću prvi put u mojem životu sjesti u avion i letjeti ću za Pariz. Taj grad sam već htjela obilaziti kad sam tek imala osam godina. Napokon mi se ispunila ta želja. Spakirala sam svoje stvari u kufer i poslije toga sam oprala zube i otišla sam spavati. Tu noć sam skroz loše spavala jer sam cijelo vrijeme razmišljala o sljedećem danu. Sutra ću prvi put letjeti avionom, letjeti ću u zraku, letjeti ću više od oblaka. Vidjet ću ptice i kuće i ljudi će izgledati kao male lutke i igračke. Sljedećeg jutra me probudila mama i otišle smo zajedno do zračne luke gdje sam nestrpljivo čekala na zrakoplov s kojim ću otići u Pariz. Sjeli smo u zrakoplov i poslije par minuta se već digao u zrak. Sat vremena poslije smo stigli u Pariz, a avion se polako spustio na tlo. U Parizu smo bili tri dana, obilazili smo cijeli grad i penjali smo se na Eiffelov toranj. Nakon tri dana smo opet letjeli kući. U zračnoj luci su nas već svi očekivali.

Sara Juričević, 8. r., Nürnberg

Niko Protuđer, 6. r., Bad Reichenhall

U DŽUNGLI

Jednoga jutra kada sam se probudio, primjetih da više nisam u mojoj sobi nego sam u avionu. Nisam znao kako sam dospio tu. Htio sam nekoga pitati kako sam se tu našao ali avion je bio prazan. Bila je mrtva tišina. Onda sam shvatio da je avion na zemlji. Htio sam izaći iz aviona da vidim što se dešava. Kada sam otvorio vrata, vidio sam da se avion nalazi u jednoj velikoj i jako tamnoj džungli. Izašao sam iz aviona u džunglu da nađem izlaz i pomoć. Odjedanput je jedna velika zmija bila na putu. Polako sam je obišao. Odmah nakon toga osjetih lagani zemljotres. Ali to nije bio zemljotres nego horda nosoroga koja je trčala prema meni. Morao sam nekamo pobjeći. U dva skoka popeh se na najbliže drvo. Odahnuo sam kada je horda nosoroga protutnjala ispod drveta. Kada se slegla prašina primijetio sam da se i zmija uplašila tutnjave i pobjegla. Odlučio sam sići sa drveta i dalje potražiti izlaz iz džungle. Silazeći sa drveta noga mi se poskliznula te sam pao na zemlju. Udarivši na zemlju osjetio sam bol u dijelu stražnjice, i gle, desilo se čudo, nisam više bio u džungli nego na podu moje sobe. Tada sam shvatio da je sve to bio san, a jedina stvarnost je bila da sam umjesto sa drveta pao sa svog kreveta. Jedino što me je podsjećalo na taj ružni san bilo je to da me i dalje boljela stražnjica.

Matej Rehlíckí, 6. r., Erlangen

Matea Šuver, 2. r., Freising

OD RAME DO PROZORA

Prošlo ljeto smo otišli u Ramu gdje smo se kupali i igrali sa prijateljima. Moja obitelj i ja smo išli u planinu i roštiljali. Tamo smo se šetali, igrali nogomet i sunčali se. Na jezeru smo moj tata i ja pecali ribu i hodali. Mi svi smo se vozali sa čamcem i gledali gdje je izvor rijeke Rame. S autom smo posjetili rodbinu na Gmiću, u Ripci i u Prozoru. Svaki ponedjeljak smo išli na pijacu gdje smo nekada nešto kupili. Već se radujem da opet dođemo u Ramu.

Dominik Borić, 7. r., Meitingen

Petra Dupan, 5. r., Traunreut

IZLET U BREGENZ

Jutros smo se rano digli zato što smo htjeli ići u Bregenz (Austrija). Spremili smo hranu i piće i krenuli do kolodvora. Na putu do Bregenza smo igrali žandara, pričali šale i smijali se. Kad smo došli u Bregenz došao je rođak po nas. Kod rođaka smo pili kavu, igrali se, pričali i smijali se. Kad smo ručali ja sam se igrao sa rođakom malo pikada i onda smo se spremili i išli kod obitelji od njegove žene. Tamo smo isto pričali, smijali se, pili kavu i jeli kolač. Kako je dan skoro završio, prošetali smo do kolodvora i vratili smo se vlakom u Augsburg. Meni je bio lijep dan.

Luka Brzović, 7. r., Augsburg

U RIMU

Moje najzanimljivije putovanje je bilo kad sam bila u Rimu s vjeronaučnom grupom. Trebali smo 10 sati do Rima. Nakon toga nismo mogli ostati u samostanu gdje smo trebali noćiti, nego smo odmah otišli u grad i razgledavali Vatikan i Rim. Kupila sam dvije majice i jedan pulover na kojem je pisalo "I love Roma!". U 17 sati samo stigli u samostan. Jelo je bilo grozno. I kreveti su bili tvrdi i grijanje nije radilo. Ali bili smo sretni što smo mogli leći. Svaku večer smo se okupili i pričali. Našla sam nove prijatelje i upoznala sam djevojku koja mi je rodbina. Bilo je lijepo i uživali smo u putovanju. Zadnji dan je bio kaos. Nikome se nije dalo putovati u Njemačku. Još smo zadnji dan bili u Asisu. Oko 18 sati smo krenuli prema Münchenu. Došli smo u 5.30 ujutro. Putovanje je bilo ludo. Zato mogu slobodno reći da je to bilo moje najzanimljivije putovanje.

Kristina Radman-Livaja, 8. r., München

Katarina Grgić, 3. r., Freising

NA TRAGOVIMA STARIH GRKA

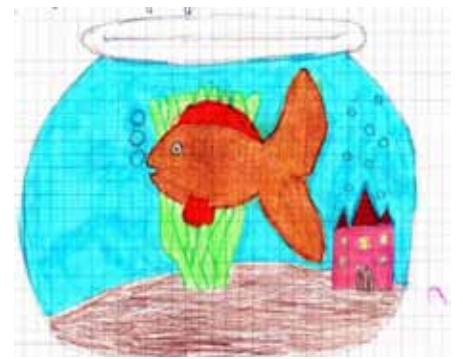
Odavno imam san otputovati u Grčku. Zbog toga sam se počeo zanimati za tu zemlju. Pružala mi se mogućnost u mojoj školi kad nam je jednog dana objavljeno da se traže učenici koji će putovati u Grčku sa nekoliko učitelja ako napišu sastav o tom putovanju. Prijavio sam se i bio jedan od sretnih tridesetero učenika koji su izabrani.

Odletjeli smo zrakoplovom iz Münchena u Atenu, gdje smo stigli oko ponoći. Idućeg jutra, dok smo doručkovali u hotelu, dogovorili smo se što ćemo posjetiti za tih pet dana. Prvi dan posjetili smo Akropolu. Stalo nam je srce kad smo vidjeli te visoke građevine, kao što su kip božice Atene ili hram Parthenon. Neki su se čudili kako te građevine mogu izdržati tisućljećima. Drugi dan smo proveli u Sparti. Pokazivali su nam antičke vojarnje gdje su živjeli vojnici stare moćne Sparte. Treći dan smo posjetili Kretu. Vidjeli smo ostatke bivše Minojske kulture, poput palače u Knossosu. Četvrti dan smo iskoristili za šetnju Atenom, posebno starim gradom. Posjetili smo tržnicu, ali i druga mjesta u starom gradu. Sreo sam mnoge ljude i razgovarao s njima. Mislim da imaju zanimljiv život u takvoj okolini punoj kulturnih spomenika. Najbolje mi se ipak svidio peti dan. Išli smo na brdo Olimp koje su stari Grci smatrali prebivalištem bogova. Stigli smo do vrha Sv. Antuna. Posljednji dan putovanja smo spakirali stvari i teška srca napustili Grčku. Nakon što sam sjeo u zrakoplov za Njemačku, razmišljao sam već o sljedećem putovanju u Grčku, jer mi se ova zemlja radi njene bogate povijesti veoma sviđa. Želio bih nju i njene ljubazne ljude bolje upoznati. Radi toga već danas odlučujem da ću se jednog dana vratiti tu.

Nikola Kavelj, 8. r., Rosenheim

Ana-Maria Grgić, 7. r., Freising

Barbara Mažuran, 6. r., München

PUT U DALEKI BRAZIL

Prije godinu dana sam išla na jedno, meni dosta važno putovanje. Pripremala sam se na put za Brazil. To mi je bio san i konačno se ostvarilo. Htjela sam vidjeti tu zemlju punu boja i života. Na svoje oči vidjeti u kojoj bijedi neki žive, a u kakvome bogatstvu drugi. Bila sam sigurna da ću puno toga naučiti.

Tako sam krenula sa svojim prijateljima na drugi kontinent. Nakon dugog leta odsjeli smo u apartmanu, u gornjem dijelu Rio de Jainera. Drugi dan smo počeli obilaziti grad. Boje toga grada su nezamislive. Raznolika hrana te zavodi, a ljudi te oduševljavaju. To uobičajeno turističko razgledavanje nam je oduzelo dva dana. Onda smo konačno otišli u tropsku šumu. Još nikad nisam vidjela nešto poput toga. Biljke oko mene i životinje za koje do tada nisam znala ni da postoje. Bez vodiča se ne bismo snašli niti našli put natrag. Umorni i potpuno fascinirani, vratili smo se u naš smještaj. Nigdje prije do sada nisam susrela tako ljubazne i vesele ljude. To me je oduševilo i dalo mi do znanja da bih i ja mogla biti poput njih. Ali, konačno smo došli do mojeg najdražeg dijela putovanja. Busevima smo se uputili prema siromašnim predgrađima, zvanima

“slums” ili favele. Ljudi nemaju pravu postelju, a kamoli čvrstu kuću, ali ipak se nipošto ne razlikuju od ljudi izvan siromašnih četvrti. Veseli su i žive kao da ni ne postoji bijeda. Ne mogu objasniti kako mogu biti tako puni života. Nas su dočekali otvorenih ruku i pratili nas kroz cijeli dio toga grada. Ispričali su nam puno stvari o njihovim snovima i ispitali nas kakav je to život kod nas u Europi. Na kraju dana smo se oprostili i djeci ostavili poklončiće. Nikad prije u životu nisam vidjela da se netko toliko veseli zbog jedne male igračke.

Preostali dio tjedna smo hodali po restoranima i konačno uživali u izvrstnoj hrani koju Rio nudi. Naravno, posjetili smo i satove plesa po kojem je Brazil poznat. Nažalost, i ovaj tjedan, kao i svaki drugi, brzo je došao kraju. Ušli smo u avion i već počeli raspravljati o tome kada ćemo se vratiti. Svi smo bili opsjednuti tom zemljom i kulturom. Meni je to putovanje otvorilo oči. Naučila sam više cijeniti svoje stvari i ono što imam otkako sam vidjela u kakvim lošim uvjetima drugi žive. Jako sam zahvalna za tu pouku i svakome bih predložila putovanje u tu daleku zemlju Brazil.

Ela Mešinović, 8. r., München

Antonio Brnadić, 2. r., Karlsruhe

Lijepa naša

Filip Gregurević, 7. r., München

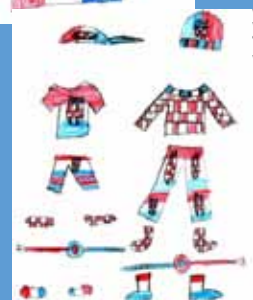
Ante Petrović, 6. r., Karlsruhe

Julia Rak, 7. r., Dachau

Gregor Rak, 5. r., Dachau

Marina Oroz, 3. r., Karlsruhe

PRIJATELJI

Život bez prijatelja je nezamisliv.

JA I MOJ PRIJATELJ

Antonio mi je prijatelj zato jer je dobar i mali. Znamo se još od kad smo bili bebe. Mi se uvijek igramo Wii i Nitendo. Antonio voli igrati nogomet i gledati televiziju, ali ne voli pčele. On živi u Njemačkoj, u Nersingenu. Mi smo jednom vidjeli medu, zmije i ribu piranju.

Niko Šarić, 3. r, Nersingen

POMAGANJE I IGRA

Antonio je moj najbolji prijatelj. Ima smeđe oči. On se sa mnom igra i mi se zajedno smijemo. Živi u Sandwolganz ulici. Najviše se igra sa Wii igrama, a najfinije su mu "maultašen". Ne voli nogomet. Moj je najbolji prijatelj zato jer mi pomaže i jer se stalno igramo.

Daniel Jozić, 4. r, Meitingen

ZAJEDNO SE VESELIMO

Moj najbolji prijatelj se zove Antonio i ima osam godina. Živi u Augsburgu. Ima crnu kosu, smeđe oči i nizak je. Antonia sam upoznao kad sam ga zvao kod sebe. Zajedno se igramo, smijemo, utrukjemo i igramo se na računalu. Voli igrati nogomet, a ne voli škorpione zato jer oni uštipnu. Prijatelj mi je zato što je smiješan, dobar i dobro uči. Važno je imati prijatelja zato što možemo pričati, igrati se, smijati se, prespavati jedan kod drugoga, veseliti se i pomoći pisati zadaću.

Patrik Starčević, 4. r, Augsburg

NAJBOLJI PRIJATELJ

Moj najbolji prijatelj se zove Florian. Ima osam godina. Jednom smo se zajedno igrali i tako smo se upoznali. Igramo se svačega. On je dobar i voli nogomet. Ne voli lutke. Florian je krupan. Ima crnu kosu i zelene oči. Voli se igrati sa Bleybeyondom.

Ivan-Goran Blažević, 2. r, Augsburg

IGRAMO NOGOMET

Moj se prijatelj zove Stefan, ima deset godina. On živi u Augsburgu. Stefan ima plavu kosu i smeđe oči. Mi smo se upoznali u školi. Zajedno igramo nogomet i smijemo se. Moj je prijatelj zato jer je dobar.

Daniel Vukić, 2. r, Augsburg

UVIJEK SE SLAŽEMO

Moja prijateljica se zove Mia. Ona ima osam godina. Ima dugu smeđu kosu, oči su joj zelene i niska je. Mia živi u Augsburgu. Nju sam upoznala prvi dan škole. Zajedno se igramo i smijemo. Mia voli Shakiru. Ne voli kad se svađamo. Mi smo prijateljice zato što se slažemo i zato da nismo same. Možemo ići zajedno u kino.

Klara Pokrajčić, 2. r, Augsburg

VOLIMO PLESATI

Moja se najbolja prijateljica zove Antonia. Ona ima dvanaest godina i živi u Augsburgu. Antonia ima smeđu kosu i smeđe oči. Visoka je. Mi smo se upoznale na tatinom i maminom imendanju. Igramo se i plešemo. Antonia voli pjevati i plesati. Kad se svađamo brzo se pomirimo. Ona mi je prijateljica zato jer volimo krumpir i volimo plesati. Jako je važno imati prijateljicu. Ako sam tužna onda me ona tješi. Zajedno smo jako vesele. Bez nje je dosadno.

Ana Starčević, 4. r, Augsburg

OD PRVOG DANA ŠKOLE

Moja najbolja prijateljica se zove Ilma Turanović i ima devet godina. Živi u Augsburgu i u Bosni i Hercegovini. Mi smo se upoznale prvi dan škole. Zajedno idemo do škole, na igralište, a i ostalo radimo zajedno. Ona je moja prijateljica zato jer sve sa mnom radi, ona me sluša i tako dalje... Ilma puno voli dobre prijateljice, životinje i voli se šetati. Ne voli se svađati i ne voli kad netko krade tuđe stvari.

Marija Tunjić, 3. r, Augsburg

OD MOJE ČETVIRTE GODINE

Moja prijateljica je Jule Rittmayer. Ona ima još tri sestre. Jule ima smeđu kosu koja nije duga, ali je lijepa. Uvijek nosi haljine. Jule je išla u vrtić moje sestre. Ja sam bila u drugoj grupi. Mi smo se upoznale kad sam imala četiri godine. Bila sam na igralištu i ona me pitala: "Hoćeš se igrati sa mnom?" "Da," kažem ja. Igrale smo se dok nije pao mrak. Od tada smo najbolje prijateljice. Ona voli pse i banane, ali ne voli zmije. Ima psa koji se zove Fipsi. Živi u Leibiju ide u četvrti razred. Sad će ići u srednju školu. Mi smo najbolje prijateljice na svijetu!!!

Ana Martinović, 5. r, Nersingen

Ivana Šuver, 2. r, Freising

Emily Schlums, 4. r, Augsburg

Marino Vidović, 4. r., Dachau

Marko Benko, 9. r., München

PRIJATELJICA IZ HRVATSKE

Moja prijateljica Anđela je iz Hrvatske. Poznajem je skoro cijeli život. Prije kad sam bila mala provodile smo cijelo ljeto skupa, no sada je to već teže. Životi su nam različiti. Ona ide u školu kad ja imam praznike, ljeti ima tri mjeseca slobodno, a kod mene to nije tako. Ipak se trudimo da nam prijateljstvo ostane čvrsto i da ne izgubimo povjerenje jedna u drugu. Redovito se zovemo i čujemo se preko facebook-a ili skype-a, tako možemo pisati jedna drugoj. Najdraže mi je kad gledam naše stare slike i kad znam da će i ovo ljeto biti lijepo i da će opet biti mnogo lijepih slika. Život bez prijateljstva nije ništa, treba znati kako ga čuvati i njegovati.

Nokolina Čaleta, 10. r., Augsburg

SMIJEŠNA I ZANIMLJIVA

Moja se najbolja prijateljica zove Anastasia. Ima šesnaest godina i živi u Meitingenu. Skupa idemo u deveti razred. Upoznale smo se prije dvije godine u školi. Ona je jako smiješna i zanimljiva. Meni je jako bitno imati prijatelja. Ja mislim da bi život bez prijatelja bio dosadan i nezamisliv.

Katarina Borić, 9. r., Meitingen

Antonio Brnadić, 2. r., Karlsfeld

ONI MI TREBAJU

Moji najbolji prijatelji su Leon i Manuel. Znam ih već cijeli moj život. Žive u Augsburgu, u Lechhausenu. Imaju tamnu kosu i smeđe oči. Igramo se svašta zajedno. Moji se prijatelji vole igrati Playstation 3 i Wii. Najdraže mi je kad se igramo na računalu. Od onog trenutka kad sam ih upoznao oni su meni najbolji. Meni su važni prijatelji u životu zato što oni meni pomažu kad mi je loše ili kad mi treba pomoć oko nekih stvari. Oni mi trebaju!

Ivan Čaleta, 7. r., Augsburg

DIO MOGA SRCA

Moja najbolja prijateljica se zove Martina. Upoznale smo se prije devet godina kad sam ja došla u vrtić. Od prvog trenutka smo bile nerazdvojne. Jako sam sretna što sam je upoznala. Kad imam problema u školi, s obitelji ili sa drugim prijateljima znam da uvijek mogu ići njoj i da će me ona saslušati i pomoći mi. Ne znam što bih radila bez nje. Kad nje ne bi bilo, nedostajao bi mi jedan dio moga srca. Martina mi je najvažnija osoba u životu i već se radujem našim idućim godinama. Život bez prijateljstva je nezamisliv.

Ana Jozić, 8. r., Meitingen

Julia Rak, 7. r., Dachau

ZAJEDNIČKE PUSTOLOVINE

Moj se najbolji prijatelj zove Matija Vrbos. Ima četrnaest godina i živi u Vuketići u Hrvatskoj. Matija je visok i lijep. Poznajemo se već od kada se on rodio i od tada smo se igrali zajedno. Zajedno radimo najluđe stvari kao što je građenje naše kuće. On je moj najbolji prijatelj zato jer voli lude stvari kao i ja. Matija ne voli puno jesti. On i ja najviše volimo pustolovine.

Petar Tunjić, 9. r., Augsburg

Marko Barunčić, 8. r., München

PRIJATELJ RAPHI

Moj prijatelj Raphi ima devet godina i živi preko puta mene. Raphi i ja se svaki dan vidamo i pričamo. Mali je i ima kratku kosu. Upoznali smo se kad sam se igrao sa njegovim starijim bratom Adijem koji ima dvanaest godina. Onda je i on došao i nas trojica smo se igrali. Skoro svaki dan se igramo nečega. On voli igrati "Nerf" (pištolje) i nogomet. Ne voli svađu. Jednom je on zezao nekog čovjeka, a nismo vidjeli tko je on pa ga je on lovio. Bio sam s njim i trčao. Kad smo se sakrili, jako jako smo se smijali zato što smo primijetili da je onaj bio naš prijatelj. Poslije smo ga našli i on se jako smijao. To je bio smiješan događaj.

Luka Brzović, 7. r., Augsburg

PRIJATELJICA

Kad sam bila mala i doselila se u Nersingen moja prijateljica je došla i pitala kako se zovem i hoćemo li se igrati. Idemo u isti razred i igramo se u pauzi zajedno. Za mene je ona najbolja prijateljica jer kad se svadamo, opet si oprostimo. Nas dvije ne volimo lagati, tući, svadati se i tako dalje. Ona i ja ćemo biti najbolje prijateljice i kad ostarimo.

Patricia Penava, 4. r., Nersingen

Matea Šuver, 1. r., Freising

ŽIVOT BEZ PRIJATELJA JE NIŠTA

U Hrvatskoj imam puno prijatelja. Uglavnom su svi iz mojega susjedstva, kod vikendice na moru.

Ni ne sjećam se više kada smo se počeli družiti, čini mi se da to traje još od rođenja. Zato što sam samo u školskim praznicima u Hrvatskoj, a oni su samo u ljetnim praznicima, koji kod njih već počinju u lipnju, provodimo cijele dane skupa na plaži ili na drugim mjestima.

Svaki put kada dođem od me pitaju s kojom sam ocjenom prošao, pa ja, zato što u njemačkim svjedodžbama ne piše prosjek svih ocjena, brzo izračunam sa kojom sam ocjenom prošao. Nakon što sam izračunao ocjene još moram razmisliti koja je to hrvatska ocjena. Svake godine se to ponavlja.

Tijekom godine se čujemo preko mobitela, čestitamo si rođendane, Božić i Novu godinu.

Svakome su potrebni prijatelji. Kako je već davno Ciceron rekao: "Život bez prijatelja je ništa."

Filip Tomšić, 10. r., Augsburg

Nikolina Slipac, 1. r., München

NAJBOLJI PRIJATELJ IVAN

Moj se najbolji prijatelj zove Ivan. Ima tri-naest godina i živi u Augsburgu u Lechhausenu. Njegova kosa je smeđa, srednje je visok i ima smeđe oči.

Upoznali smo se preko naših roditelja. Prvo on nije htio pričati sa mnom, onda mi je mama rekla: „Pričaj malo da se upoznate“. Mi smo obojica ministranti, igramo nogomet i skijamo. On voli ići van i igrati se i voli se igrati na kompjuteru. Uopće ne voli kad griješi na igrama na kompjuteru. Ivan mi je prijatelj zbog toga jer mi pomaže i uvijek me nasmijava.

Meni su prijatelji važni zbog toga jer mi pomažu i nasmijavaju me.

Martin Tomašević, 5. r., Augsburg

Miriam Maceković, 9. r., Karlsfeld

NERAZDVOJNE OD VRTIĆA

Moja najbolja prijateljica se zove Ana i upoznale smo se prije devet godina u vrtiću. Od tada smo nerazdvojne.

Ponekad smo se svađale, ali to je potpuno normalno za prijateljstvo. Važno mi je imati prijateljicu kao Anu kad mi nekada bude loše. S Anom mogu pričati o svemu. Mislim da je jako bitno imati prijatelja u životu zato što ti on uvijek pomaže i tješi te kad ti bude loše.

Kad mi bude dosadno, družim se sa njom. Idemo u kino, pravimo zajedno pиту ili idemo na sladoled. Za mene bi život bez prijateljstva bio nezamisliv.

Martina Kalaica, 6. r., Meitingen

Anna Brnadić, 9. r., Karlsfeld

Oprosti,

IZGUBLJENO POVJERENJE

Prijateljstvo je nešto jako važno za čovjeka. Ljudi trebaju nekoga kome mogu vjerovati i povjeriti mu se, reći mu sve svoje tajne, smijati se i plakati s tom posebnom osobom. Prijateljstvo i uzajamno povjerenje pomažu čovjeku osloboditi dušu. Tako smo moja prijateljica i ja osjećale jedna za drugu. Imala sam, naravno, i drugih prijateljica, ali samo njoj sam mogla ispričati sve što mi je na duši, svaku tajnu, a tako i ona meni. Išla je sa mnom u isti razred. Skoro na svakom satu u školi sjedimo skupa i pričamo sve dok nas učiteljica ne opomene, a kada to učini, mi se smješkamo. Nismo krive kada imamo puno toga za reći jedna drugoj. Svaki dan s njom je bio savršen. Sve do jednoga lijepog dana...

Tada me je susreo jedan dječak i upitao me za video. Bila sam iznenađena, otkuda to on zna? Taj video je snimala moja najbolja prijateljica i to, mene dok sam pjevala. Ona je to drugima pokazivala iako smo se dogovorile da nikada nitko osim nas dvije taj video neće vidjeti. Bila sam tada strašno ljuta na nju i povrijeđena. Čak sam i plakala, ne zbog toga što su svi vidjeli taj video, bilo mi je svejedno! Plakala sam zbog izgubljenog povjerenja u nju. Isti dan sam ju pitala zašto je to učinila? Odgovor je bio: "Oprosti, molim te, ni sama ne znam zašto sam to napravila, stvarno nisam smjela!" Gledala sam u nju i osjetila da joj je zaista žao i da se osjeća loše. Ali, nisam ništa rekla, okrenula sam se i otišla doma.

Tamo sam cijeli dan razmišljala o njoj i o našem prijateljstvu. Navečer sam odlučila: nazvala sam je i oprostila joj sve. Još smo telefonirale sat i pol i na kraju je cijeli razgovor bio tako smiješan.

Naučile smo nešto: samo ako čovjek može oprostiti drugome, pravi je prijatelj. Nas dvije smo još i danas prave prijateljice i svaka svađica nam samo još učvrsti prijateljstvo.

Iva Ivanešić, 7. r., Traunreut

dragi prijatelju! Oprosti, draga prijateljice!

POVRIJEĐENO PRIJATELJSTVO

Moja najbolja prijateljica i ja poznamo se od malih nogu. Mogu reći da smo zajedno još od naše četvrte godine života. Uvijek smo se skupa igrale, najviše u pijesku i voljele smo se dugo ljuljati. Nikada nam nije bilo dosadno jer smo stalno tražile nešto novo i zanimljivo. Još i danas kada smo odrasle, najbolje smo prijateljice koje nitko ne može rastaviti. Sve radimo zajedno, smijemo se, plačemo i sve si opraštamo. Ali, bilo je i teških trenutaka u našem prijateljstvu. Jednom me je jako razočarala. Posvađale smo se i bile ljute jedna na drugu. Razlog za to naše neprijateljstvo nisam odmah u početku razumjela. Bila je ljuta na mene zato što sam se ja družila s još jednom curom. Tada nisam mogla shvatiti zašto se ona bez veze ljuti. Tako je to trajalo neko vrijeme. Nakon nekoliko dana ona je sebi pronašla neku novu prijateljicu. Dok sam ih gledala zajedno, bila sam strašno ljubomorna. I odjednom mi je sinulo: pa tako se i ona osjećala kada je mene vidjela s drugom prijateljicom. Odjednom sam sve shvatila, i zašto smo se posvađale i zašto je ljuta na mene. Obje smo bile prave prijateljice i nismo trebale dopustiti svađu i ljutnju između nas. Isto smo osjećale jedna za drugu, pravu prijateljsku ljubav. Poslije toga, ona je prva prišla meni i pitala me hoću li joj moći oprostiti i da joj je jako žao zbog svega. Jedva sam to dočekala. Počela sam plakati jer je i meni bilo žao. Priznala sam svoju pogrešku. Tako smo oprostile jedna drugoj i pomirile se baš kao prave prijateljice. Danas se još uvijek družimo, čini mi se još više i jače nego prije.

Patricia Ivanešić, 8. r., Traunreut

Ivona Varhold, 3. r., München

TAJNA

Prijatelj je za mene ona osoba kojoj mogu sve reći i povjeriti. Moj prijatelj i ja uvijek nađemo vremena jedan za drugoga i uvijek se igramo skupa. U školi sjedimo na svakome satu uvijek zajedno. Pričamo o svemu i svačemu, zezamo se i nikad nam nije dosadno. Nekad nas zna učiteljica opomenuti jer smo preglasni. I kada pišemo probu, ako jedan nešto ne zna, onda drugi odmah pomaže. Znači, mi imamo super prijateljstvo. Ali, on je jednom izigrao moje povjerenje. Imao sam jednu tajnu koju sam podijelio sa svojim najboljim prijateljem. Mislio sam da je on prava osoba kojoj mogu povjeriti svoju tajnu. Nažalost, prevario sam se. On je svima u razredu razglasio to što sam mu rekao. Kad sam jedno jutro došao u razred, svi su me zbog toga ismijali. Osjećao sam se ružno i tužno. Osjećao sam pogled drugih koji su mi se rugali. Ali sam sve to junački izdržao. Skupio sam snagu do sljedećeg dana i tada sam ga upitao da mi objasni svoj postupak. On me je gledao začuđeno i iznenađeno. Mislio je da to što sam mu rekao nije bilo jako važno. Nije znao da će me to povrijediti. Gledao sam ga i pomislio da je to istina. Nisam mu odmah oprostio. Želio sam da misli kako mu nikad neću oprostiti. Sljedeći dan sam ipak to učinio. I on se na kraju meni ispričao. I dandanas smo veliki prijatelji i jedan drugome još uvijek povjeravamo tajne.

Ante Žaja, 7. r., Rosenheim

Mariana Pranjić, 4. r., München

OPET PRIJATELJICE

Ana i ja smo kao sestre i mi smo nekad imale najbolju prijateljicu koja se zvala Marija. Prošle godine sve se promijenilo. Upoznala je druge prijatelje i počela se družiti sa njima bez nas. Uvijek je kasnila na naša druženja, počela se drugačije oblačiti i stavljati na lice tone bijele šminke. Više nije bila ona prijateljica koju sam upoznala. Zato smo Ana i ja nazvale Mariju da popričamo sa njom i Ana joj je rekla da tako dalje više ne ide i da je ne može odjedanput prestati interesirati glazba. Nakon toga je ona razmislila i sad smo opet prijateljice.

Ivana Draženović, 6. r., München

JEDNOGA DANA

Moj prijatelj se zove Max, ja sam njega upoznao u petom razredu i mi smo se uvijek dobro razumjeli do jednog dana. Digao sam se u šest sati da stignem u osam sati u školu. Samo da znate ja jako dugo trebam dok se obučem, doručkujem, operem... Onda sam otišao u školu. Max i ja imamo prijatelja koji se zove Paul. Paul me svaki dan zezao, dok mu nisam rekao i tad je prestao. Ali danas me Max počeo zezati. Rekao sam mu da prestane. Još sam ga i drugi i treći put molio da prestane, a onda sam rekao da ću ga istući kao vola u kupusu ako ne prestane. On nije prestao i ja sam se držao svoje riječi pa sam ga istukao. Dan poslije je opet zezao mene, a Paul je bio bolestan. Ja sam njega ignorirao i nisam ga više niti gledao. To je njega tako boljelo da me molio da mu oprostim. Mi smo se pomirili i sve je opet bilo u redu.

Goran Vizec, 8. r., Augsburg

Barbara Mažuran, 6. r., München

Suze kojih se ne stidim

NE STIDI SE SVOJIH SUZA

Svatko od nas zna što je suza i svatko ju je od nas osjetio na svom licu, bilo da je kanula niz obraz zbog tuge ili pak radosti. Jer suze ne padaju niz obraze samo kada je čovjek tužan, već naprotiv, mogu biti i izraz velike sreće i zadovoljstva. Ali da li se čovjek može postidjeti svoje suze, pitam se i mislim da znam odgovor. Da! Vrlo često čovjek se zapravo postidi svojih suza. Znam za takve slučajeve i većinom su to bili muškarci u pitanju. Zaplaču zbog nečega što ih duboko povrijedi pa se nakon toga stide, zbog svog ponosa, pretpostavljam. Ali ja se ne stidim svojih suza. Ne stidim se zaplakati kad sam povrijeđena, bilo da je to zaslugom nekog dečka ili pak roditelja, prijateljice, ili nečega drugog, alisvojih suza se ne stidim. Zaplakat ću kad padnem, kad me nešto jako zaboli. Ako sam tužna zbog loše ocjene u školi, također ću zaplakati ako moram. Kad se posvađam s bratom, mamom ili tatom, ako me to boli i muči me, ja ću zaplakati i tih se suza neću stidjeti! Čovjekov je život prožet i srećom i patnjom i plačem. I ne vidim razlog zašto bi se onda stidjeli svojih suza! Jer sve je to sastavni dio našega života. Kao što se smijemo kad smo sretni, tako i plačemo kad smo tužni i malo manje sretni! To je jednostavno nešto što postoji u svakom čovjeku. Čak je ponekad i dobro izbaciti sav pritisak iz sebe i sve ono što nas pritišće i ne da nam naprijed, sve to izbaciti upravo kroz suze i samom sebi olakšati neke stvari. I zato čovječe, poslušaj me i plači kad ti se plače i ne stidi se svojih suza!

Emanuela Čavara, 11. r., Nürnberg

Gabriel Jurić, 6. r., Kolbermoor

SUZE ZA DOMOVINU

Hrvat sam i morao sam napustiti svoju ljubljenu domovinu, nadajući se boljem životu. Svi su moji mislili da će biti bolje, ali smo svi brzo uvidjeli da to i nije baš tako. Nigdje nije bolje kao u svojoj zemlji. U tuđini se nikada ne mogu tako slobodno osjećati kao u svojoj domovini. Pomislim često i na svoje pretke koji su cijeli svoj život proveli kod svoje kuće. Neki su se čak i borili i žrtvovali za slobodu svoje zemlje. Ne mogu zamisliti skoro nikoga tko ne voli svoju domovinu. Kad samo pomislim na nju, navru mi suze na oči i bude mi teško. Jako mi je žao što smo ju morali napustiti. Kada me napusti tuga, mislim drugačije i znam da ću se jednoga dana vratiti i uživati u toj sreći. Na svakom školskom odmoru u mislima plovim svojim plavim morem, hodam poznatim ulicama. Pokušavam iskoristiti to kratko vrijeme pauze što ljepše, odvođeci samoga sebe u lijepe uspomene. Ali, poslije toga, kad se vratim u stvarnost, uvijek bude sve tužno, i onda mi je žao što ne može trajati duže. Znam i zaplakati. Kad zaplačem za svojom domovinom pred nekim strancem, ne stidim se svojih suza. Naprotiv, ponosim se time! Svojim suzama. Možda to neki stranac i ne razumije jer ne zna kakvi su to osjećaji. Možda on nikada nije "izgubio" nešto dragocjeno, nešto što je daleko, a ipak blizu, nešto što stalno nosiš u srcu. Mnogi ne žele zaplakati, a neki se stide i kriju svoje suze. Nekima je teško priznati i koju suzu pustiti, prave se da im je svejedno. Mislim da se ne trebamo stidjeti sebe i svojih osjećaja. Ako smo se udaljili od onoga koga volimo ili smo na kratko ostavili nešto ljubljeno i svoje, kao domovinu, onda slobodno, bez stida, pustim suzu.

Mihovil Džolan, 9. r., München

Ivona Pustahnja, 6. r., München

PONOSNA NA DOMOVINU

Moje suze su suze radosnice, također i žalosne i to su suze kojih se ne stidim. Sada ću vam ispričati zašto mislim tako. Prošlo je toliko godina nakon Domovinskog rata, ali i dandanas nas podsjećaju mnoge slike, pjesme, snimci, filmovi i dokumentacije na taj strašni događaj naše povijesti. Čitala sam o tim važnim i žalosnim stvarima i uvijek mi je teško pri srcu. Kada slušam neke najpoznatije pjesme, meni dragog pjevača Marka Perkovića Thompsona, samo bih plakala. Njegove pjesme mi ostaju vječno u sjećanju. Riječi pune ljubavi i zahvalnosti svim hrvatskim vojnicima i herojima. Također čujem priče svojih roditelja i rodbine, učim na hrvatskoj nastavi o našim povijesnim događajima. Uz sve to, shvaćam kako su se našem hrvatskom narodu činile neljudske stvari. Kad je počeo Domovinski rat, svi su moji - djedovi, tata i ujak - pošli tada u obranu naše Hrvatske i bili spremni dati i svoj život za svoju domovinu. Tako su i mnogi poginuli za oslobođenje svoje domovine. Kad razmišljam o tome, mogu jako plakati, suze mi teku, suze žalosti. Ujedno su to i suze radosti, jer sam ponosna na naše heroje, za sve one koji su Hrvatsku oslobodili i branili ono što je naše. Ne, ne stidim se tih suza! Sretna sam tada i ponosna na svoju domovinu i naše heroje.

Maria-Magdalena Rončević, 10. r., München

Daniela Radolović, 6. r., München

POD ISTIM SUNCEM

Mi dijelimo isto nebo

PISMO PRIJATELJU IZ JAPANA

Dragi nepoznati prijatelju iz Japana, mi dijelimo isto nebo, ali nam ne sija isto sunce. Cijeli svijet priča o tvojoj zemlji. Što se zbiva u tvojoj domovini? Znam da ti nije lako jer si osjetio svu moć i silinu prirode ovog našeg svijeta. Sigurno si već čuo da ljudi diljem svijeta tebi i tvom narodu žele pomoći od srca. Tako smo i mi, Hrvati, željni pomoći. U Hrvatskoj je jučer bio humanitarni koncert u Splitu pod naslovom "Hrvatska od srca za Japan". Vidiš, ja živim u Njemačkoj, ali znam sve što se događa u mojoj Hrvatskoj. Živim daleko i od tebe, ali u isto vrijeme suosjećam s tobom jer smo pod istim nebom. Svi mi bismo se trebali pobrinuti za ovaj naš svijet što bolje i paziti da ga ne ugrozimo. Svi smo mi povezani nekako, bilo da živimo u istom gradu, zemlji ili kontinentu. Neki ljudi misle da smo međusobno povezani samo putem interneta ili telefona, ali oni pogrešno misle. Svaka nas "sitnica" veže. Svi smo manje ili više pod istim suncem. Jednako nam može biti lijepo i sunčano ili ružno i kišovito, sve ovisi o čovjeku. Mislim da se ne bi smjelo ratovati. To je strašno. Već u Drugom svjetskom ratu tvoju je zemlju pogodila atomska bomba i tada je već napravila neizmjernu štetu. No, tvoja zemlja se oporavila i od toga. Nadam se da će se uz pomoć i trud ljudi dobrog srca naš cijeli svijet i tvoja razrušena domovina oporaviti i obnoviti. Vjerujem da svi možemo živjeti sretno pod istim ovim nebom i suncem.

Ne daj se, prijatelju nepoznati!

Nikola Okadar, 9. r., Rosenheim

360 STUPNJEVA

Svi ljudi su pod istim suncem, samo što kod jednih sjaji dok drugi spavaju. Sunce je razlog da ti drugi mogu spavati dok je kod drugih dan i sve tako dok se zemaljska kugla ne okrene za 360 stupnjeva. A kad se potpuno okrene, sve počinje ispočetka. To isto sunce je "krivo" što svaki kutak zemlje ima različite temperature dok je na sjevernom ili južnom polu temperatura stalno ispod nule, a na Ekvatoru je tolika vrućina da ne postoje godišnja doba.

Svi smo pod istim suncem, isto sunce koje svijetli svaki dan, isto sunce koje nas grije.

Filip Tomšić, 10. r., Augsburg

Literarni rad učenice Kristine Lukanović nagrađen je drugom nagradom na literarnom natječaju "Zlatna ribica 2011." na temu "Mi dijelimo isto nebo" u kategoriji učenika od 16 do 18 godina. I prošle je školske godine Kristina osvojila drugu nagradu u svojoj kategoriji. Čestitamo ti, Kristina!

Draga moja Ivana,

često mislim na tebe. Pišem ti jer ti želim puno toga reći. Toliko mi nedostaješ, draga moja sestrično. Tvoj smijeh, tvoje duboke plave oči, naša zezanja i šale. Kad bi me tvoje ruke mogle samo malo dodirnuti! Daleko si od mojih očiju, ali si uvijek blizu moga srca. Ovdje je sada proljeće, a mi se nismo vidjele od prošlog ljeta. Tamo gdje si ti, znam da je proljeće došlo ranije i da su bakine trešnje već sigurno procvale. Zamišljam te kako se šetaš vrtom između mirisnih jorgovana. Da je baka živa, ona bi sigurno okitila uho njihovom cvjetnom grančicom. Toplo te sunce izmamilo u dvorište i kao da te gledam, sjediš na toploj kamenoj ogradi i uživaš. Vidim ti osmijeh i sreću na licu zbog lijepog vremena. A ja ovdje, u Njemačkoj, vjeruj mi, u hladnoći, pomalo ti zavidim. Hladno mi je nekako i u srcu, zbog te daljine i ne viđanja s tobom. Jedva čekam da se nebo iznad mene oboji u plavo. Pomislim, kako je to u stvari, isto nebo pod kojim obadvije živimo, ali sam uvjeren da ga ti možeš više uživati od mene. Bar jedan njegov djelić, s kojeg i sunce drugačije sja. Koliko je samo sve ljepše i pitomije tamo gdje si ti. Mi to dobro znamo, jer smo "ista krv". Tako bih rado da sam s tobom! Da opet, kao nekad u ljetne večeri, zaspemo od duge priče ili smijanja, na balkonu, pod zvijezdama. A onda, u zoru, kad zašušte listovi prastare djedove smokve, uplašene "umremo" od straha. Molim te, piši mi! O svemu. Znaš da me zanima sve što zajedno imamo i dijelimo pod ovom nebeskom kapom. Unesi malo plavih boja našega neba i toploga zlatnog sunca s juga kojeg ovdje nema i koje mi toliko nedostaje. Ljubim te i jedva čekam da se vidimo!

Kristina Lukanović, 11. r., Kolbermoor

NEBO IZNAD NAS

Jedno je nebo iznad nas.

A nas je toliko puno. I svi smo po nečemu različiti. Neki su dobrodušni i mekog srca, neki su nemilosrdni i oholi. Različite su nam boje kože, jezici, običaji i navike. Različito razmišljamo, svatko želi nešto osobno, samo njemu poznato i potrebno. Svatko ima svoj poseban put i način kako da ostvari svoje želje. Divno je da smo različiti i to je bogatstvo svijeta. U odnosu na ljude oko sebe imamo ipak svi obavezu na poštivanje drugih, toleranciju i prihvaćanje. Ako se iskreno i otvoreno obratimo drugima, osjećamo da dajemo i primamo ljubav od njih. Biljni i životinjski svijet su također nezamjenjivi

i svima daju korist i dobrobit. Moramo se brinuti i čuvati ih, jer i oni doprinose ljepoti našeg življenja pod ovim nebom. Koliko radosti u srcu izaziva pogled na prvo proljetno cvijeće ili igra s omiljenim kućnim ljubimcem. Šetnje po parkovima i promatranje prirodnih ljepota ushićuje, a preplavljuje nas osjećaj sreće i zadovoljstva, osjećaj ljubavi prema prostoru u kojem živimo i koji nam sve to pruža. Ako našoj okolini, ljudima i prirodi oko sebe pružimo ljubav, ako ih njegujemo i pažljivo s njima postupamo, ne moramo se plašiti - nebo puno ljubavi će natkriti svaki naš dan.

Žana Komšić, 10. r., Kolbermoor

*Dodi, sveti Niko, dođi,
svi ti se veselimo!*

Da sam ja sveti Nikola...

Lara-Maria Pavelko, 4. r., Lamsberg am Lech

...obukla bih crvenu haljinu i bijele hlače te crveno – bijeli kaput. Voljela bih putovati u kočiji kao što putuje i sveti Nikola. Na to bih obula smeđe čizme. Posjetila bih svoju mamu, tatu, tetu, tetka i ostatak svoje obitelji. Poklonila bih im puno zdravlja i ljubavi iz svog srca. Za sebe bih ostavila jedan mali poklon.

Ana Petonjić, 4. r., München

...ja bih obukla kaput i stavila kapu te crvene čizme i bijelu haljinu. Putovala bih kočijom. Posjetila bih svakoga koga bih uspjela tako da se svi raduju. Svakome

bih poklonila ono što je zaželio za sebe. Neki mali dar ostavila bih i za sebe.

Angelina Predovan, 4. r., München

...odjenula bih jedan crveni kaput, a putovala bih kočijom. Posjetila bih bolesne i siromašne. Poklonila bih im mnogo zdravlja. Za sebe ne bih ostavila ni jedan poklon jer drugi trebaju poklone više od mene.

Veronika Babić, 3. r., München

...ja bih jahao na konju i otišao bih u Hrvatsku. Obukao bih se u zeleno. Bradu i

brkove ne bih imao. Posjetio bih samo dobru djecu i poklonio im stvari za obući. Za sebe ne bih ostavio ništa.

Filip Mihaljević, 3. r., München

...putovala bih s kočijom i obukla bih se skroz u crno da me ne bi nitko vido kad bi po noći nosila poklone. Posjetila bih siromašne i bolesne. Dala bih im novca i zdravlje. Sebi bih možda ostavila jedan mali poklon.

Magdalena Mihaljević, 4. r., München

Filip Mihaljević, 3. r., München

Lea Gajić, 3. r., München

Veronika Babić, 3. r., Poing

Gabriel Gajić, 1. r., München

Magdalena Mihaljević, 4. r., München

Antonia Anica Dabelić, 2. r., München

Kako smo proslavili

Nikolinje

Rosenheim

Augsburg

Nürnberg

München

Božić i Nova godina

PRAZNICI U LIJEPOJ NAŠOJ

Bio sam na početku zimskih praznika i Božić u Njemačkoj, bilo mi je sa obitelji lijepo. 28. 12. 2010. smo krenuli u domovinu. Prvi stop mi je bio u Zagrebu kod ujaka i ujne. Malo smo se odmorili i dalje krenuli za Slavonski Brod gdje me čekala moja baka. Tamo je bilo hladno, ali je meni bilo lijepo. Svaki dan je prolazio brzo i tako je došla Stara godina. Nismo znali gdje ćemo slaviti pa su prijatelji odlučili da će kod mene slaviti. Početak Nove godine je bio lijep, ali je došlo vrijeme da idemo u Njemačku... I to su bili moji praznici u Lijepoj našoj.

Martin Tomašević, 5. r., Augsburg

Lina Marijanić, 8. r., München

U MEMMINGENU

Do sada sam bila svake praznike u Memmingenu. Svi smo skupa slavili Božić. Moj dida, moja baka, mama, tata, ja i svi ostali rođaci. Na Božić moja obitelj i ja idemo u crkvu, pa smo poslije išli kod bake i dida na ručak. Tu smo dobili puno poklona i igrali se sa mojim rođacima. Meni je Božić najljepši kad sam sa svojom obitelji. Imam jednog slatkog rođaka, zove se Ivan. S njim volim najviše biti na Božić.

Anita Žaper, 5. r., Memmingen

Marina Oroz, 3. r., Karlsfeld

KOD BAKE I DIDE

Prije Božića mi smo bili u Njemačkoj. U Augsburgu je bilo dosadno bez mojih rođaka, ali poslije škole mi smo se vozili prema Hrvatskoj. Kad smo došli u Sloveniju, mi smo otišli u pizzeriu. Tamo smo jeli pizzu i pili smo sokove. Onda smo otišli kod mog rođaka i prenočili smo kod njega. Kad smo se digli, jeli smo pahuljice. Kasnije smo jeli sarmu. Tad sam poželio okus kebaba. Bili smo još kod moje bake i dida. Za Božić smo bili kod moje bake.

Ivan Čaleta, 7. r., Augsburg

KOD KUĆE

Provest ću zimske praznike kod kuće. Igrat ću X box 360 i pazit ću na brata Mirela. Novu godinu ćemo proslaviti s dedom i nanom i ostalim rođacima. Bacat ćemo petarde i pucat ćemo rakete. Sve će biti fino, pogotovo kad mi dođe stric iz Slovenije. Radujem se. Poželio sam da bacam petarde. Prije pola noći ćemo se igrati na kompjuteru svce dok nas tata ne pozove da izađemo. Jest ćemo piti i pizzu za Novu godinu. Radujem se svemu što će se dogoditi.

Denis Bajrović, 7. r., Memmingen

Petra Vrcelj, 6. r., München

DOČEK NOVE GODINE

Doček Nove godine je bio malo glup zato što sam prerano kupio petarde. 31. prosinac sam čekao i čekao. Mislio sam cijelo vrijeme: "Kad će jedanaest, kad će jedanaest?" Kad je bilo jedanaest sati, išao sam kod prijateljice. Kod prijateljice smo pričali, pili, jeli, igrali se i smijali se. Kad je bilo petnaest do dvanaest spremili smo se. U dvanaest sam bacao petarde i onda smo čestitali jedni drugima. Bilo je jako dobro.

Luka Brzović, 7. r., Augsburg

Nina Međugorac, 4. r., Augsburg

U TIHALJINI

Kao i svake godine idemo za božićne praznike kod bake i djeda u Tihaljnu, u Hercegovinu. Kršćani na Božić slave Isusov rođendan. Blagdani su dani koje najviše volim i koje rado očekujem. Volim ih jer smo svi zajedno, igramo se, pjevamo, molimo i veselimo se. Kada smo došli kod bake i djeda, bilo je sve lijepo. Okićena jelka i ispod nje darovi. Na polnočku smo išli u crkvu, poslije polnočke sam sa bratom i prijateljem bacao petarde. Sutradan smo opet išli u crkvu. Poslije mise su mama i baka pripremile božićni ručak, čestitali smo jedni drugima Božić, darovali se, veselili, molili i svečano pripremali božićni stol. Poslije ručka smo išli kod rođaka i prijatelja da im čestitamo Božić. Na Mladence smo opet išli u crkvu i tu smo od fratara dobili poklone. Novu godinu smo slavili u kući bake i djeda sa obitelji i prijateljima. Gledali smo novogodišnji program i igrali se. Jeli smo pršut, kobasice, sir i kolače. Odrasli su nazdravili sa sekotom, a mi djeca sa sokom. Kada je otkucalo 24 sata, izašli smo vanka, pucali rakete i petarde. Oko tri sata razišli su se gosti. Sutradan je dida slavio 60. rođendan. Tako da smo skoro svaki dan slavili nešto. Već 02.01.2011. smo krenuli za Njemačku u Memmingen jer sam imao turnir sljedeći dan. Blagdani su najljepši dani. Blagdani su kao sunce koje nas obasjava i grije.

Mirko Kordić, 7. r., Memmingen

Klara Pokrajčić, 2. r., Augsburg

Katarina Borić, 9. r., Meitingen

BOŽIĆ U SNIJEGU

Moj najljepši Božić bio je kad smo bili u Hrvatskoj. Moja mama je donijela puno poklona i stavila ih ispod bora. Došli su baka, deda, roditelji, teta i tetak. Svi su donijeli puno lijepih poklona. Teta mi je poklonila jednu lijepu patku. Nakon pola sata išli smo za stol i pojeli smo sve. Moja braća su htjela otvoriti poklone. Poslije smo se mi djeca igrali u snijegu, a odrasli su pili vino i razgovarali. To je bio lijep Božić.

Natalija Dodig, 6. r., Memmingen

Kevin Škoro, 4. r., Augsburg

BOŽIĆ

Za Božić sam bila u crkvi. Poslije toga sam dobila ove poklone: novu kameru, novi šal i naušnice. Baš nam je bilo lijepo! Na prvi dan Božića smo bili kod moje bake na ručku i onda je došla moja tetka. Slavili smo zajedno. Za vrijeme praznika sam bila na skijanju s prijateljicom. Naučila sam snowboard na snijegu. Tamo smo i jele i skijale se same. Prelijepo je bilo. Najbolja je bila vožnja autobusom. Slušala sam muziku i jela sam kobasice. Stigli smo oko šest sati u Augsburg. Poslije toga sam odmah legla spavati.

Ines Mijić, 8. r., Augsburg

Ana Martinović,
5. r., Nersingen

LUDI SNJGOVIĆ

BOŽIĆNI BLAGDANI

Moji su najljepši božićni blagdani bili 2009. godine jer tada je cijela obitelj bila na okupu. Baka, djed, mama, tata, striko, strina, sestra, brat i naravno ja. Išli smo zajedno u crkvu, tamo smo se pomolili Isusu. Poslije toga smo otišli kod bake i djeda. Oni nam uvijek poklone ono što smo i očekivali. Dobio sam prekrasne poklone. Tad smo se moj brat, sestra i ja igrali na Wii konzoli. Kad sam se vratio kući, odigrao sam jednu partiju moje nove igre za playstation, FIFA 10. Naravno da sam i od mame i tate dobio poklon. Mala djeca, nešto vam mogu reći, to je bio veliki poklon...

Ivan Žaper, 6. r., Memmingen

Patricia Ivanešić, 8. r., Traunreut

MOJI BOŽIĆNI PRAZNICI

Kad su bili zimski praznici, prenoćio sam kod rođaka dva puta, kao i on kod mene. Tada sam se svaki dan naspavao, doručkovao i polako se budio. Tako je bilo svaki dan do Badnjaka, onda smo sve pripremili za Božić. Na Božić se nađemo svaki dan kod moje bake i slavimo. Jedemo sarmu, kolače i ostalo. Ovaj put smo kod nas slavili i onda je trebalo sve pripremiti. Svi smo pomagali. Dok su gosti došli, sve je bilo gotovo. Poslije Božića je sve opet bilo tako kako je i bilo prije, sve se smirilo. Preko praznika sam još bio u gradu. To su bili moji božićni praznici.

Goran Vizec, 8. r., Augsburg

Mate Petrović, 4. r., Memmingen

DANI BLAGDANA

Na Badnjak mi se brat vratio iz New Yorka. Nakon što se raspakirao svi smo ručali. Poslije ručka smo kitili bor. Kada je bor bio okićen, spremali smo se za polnočku koja je u Hrvatskoj katoličkoj misiji Augsburg počela već u osam sati. Kad smo se vratili, otvorili smo darove pa sam s bratom i njegovom djevojkom otišao na njemačku polnočku u katedralu. Sljedeći dan na Božić nismo išli na misu, nego smo ostali kod kuće da se naspavamo. Nakon što smo se probudili, ostatak dana smo proveli družeći se.

Filip Tomšić, 10. r., Augsburg

ZIMSKI PRAZNICI U BOSNI

Moje zimske praznike sam provela u Hrvatskoj i u Bosni. Prvo smo putovali u Hrvatsku, tamo sam bila kod bake Kate i djeda Bože, roditelja moga tate. Tamo smo proveli Božić. Za Božić je bilo na stolu mesa i sarme. Poslije su nam došli gosti. Nakon par dana smo išli kod bake Anđe i djeda Ante, roditelja moje mame. Tamo smo proslavili Novu godinu. Na kraju smo išli u srednju Bosnu u našu novu kuću. Kupili smo kamin i gledali namještaj. Bili smo dva dana pa smo krenuli za Njemačku.

Katarina Blažević, 5. r., Augsburg

Leonardo Hamer, 5. r., München

Sučiteljicom na maškarama

Učenički radovi u gornjem redu od lijeve na desnu stranu: Andriana Stjepanović, 3. r, Piong; Ana Petonjić, 4. r.; Anna Franjko, 4. r.; Angelina Predovan 4. r.; Diana Patroi, 5. r.; München; Gloria Hendija, 3. r.; Ivona Varhold, 3. r.; Nikolina Martinović, 2. r., München. Učenički radovi u donjem redu od lijeve na desnu stranu: Lara Knežević, 3. r.; Klaudia Zubak, 2. r.; Luca Verm, 1. r., Maria Pišonić, 1. r., München; Patricia Kuzma, 1. r.; Martin Šintić, 4. r.; Marina Imbrišić, 1. r., Unterhaching; Raffael Brnić, 1. r.: Ružica Stjepanović, 5. r., Poing; Klara Božić, 1. r., München.

München

Traunreut

Kolbermoor

Nersingen

Predstava "Blago"

Možemo živjeti u modernom svijetu, ali i zadržati tradiciju i jezik.

U nedjelju 6. ožujka 2011. imali smo priliku pogledati predstavu za djecu „Blago“ u Kapeli bl. A. Stepinca, HKM München, u produkciji kazališta „Tvornica lutaka“ i pod redateljskom palicom Damira Klemenčića.

U staroj, napuštenoj kući žive predmeti. Nekada su tu živjeli ljudi, koji su držali do tradicije, pažljivo skupljali narodne nošnje, predmete i priče. Nekada su ti predmeti, bilo odjevni ili oruđe, imali svoju funkciju, nekom su značili. Danas tu ne živi nitko. Samo duh nošnji, koji čeka nekog s kim bi podijelio svoju mudrost. Nekog kome bi mogao prenijeti tradiciju i blago. Dok duh Dušica (Petra Radin) čeka, ne gubi vrijeme, ispunjava prazninu igrom i plesom (međimurske pjesme, vrljičko kolo, narodne igre i zagonetke).

Jednog dana u kuću dolazi gost (Damir Klemenčić), potomak ljudi, koji su tu nekada živjeli. Dušica se razveseli, jer narodno blago neće ostati zaboravljeno. Međutim, naš gost dolazi samo s jednom namjerom - prodati kuću. Kako jedan duh može uvjeriti osobu, koja ne vjeruje u ništa neobično, da zadrži kuću i ne baci narodne škrinje u krupni otpad? Ljubavne, narodne priče izlaze iz škrinja i uvlače glavni lik u radnju. Dubrovački klakari, slavonska majka koja priprema kći za udaju, šestinski licitari, susačke žene u iščekivanju svojih moreplovaca, paška čipka kao paučina i istarski div, možda će promijeniti gosta i pretvoriti ga u domaćina. Možda je krupni otpad blago, koje nema cijenu.

Predstava Blago prenosi nam poruku da možemo živjeti u modernom svijetu, ali i zadržati tradiciju, jezik i mudrost.

Marija Krstulja, koordinatorica

Uskršnje radosti

Patricia Ivanešić, 8. r., Traunreut

Bad Reichenhall

Traunreut

Kolbermoor

USKRŠNI ZEKU

Bliži nam se Uskrs, naš najveći blagdan. Svi se nekako pripremamo za taj dan i želimo ga što ljepše proslaviti.

Kada sam bila na Hrvatskoj nastavi, naša učiteljica nam je na satu likovnog dala zadatak da izradimo jednog malog zeku. Dok je učiteljica dijelila materijal za izradu, meni je sinula ideja, kako bih mogla toga zeku nekome pokloniti i obradovati ga. U sebi sam se smješkala jer sam znala da će taj "netko" biti moja mama. Morala sam se zaista jako potruditi napraviti ga što ljepšeg. Htjela sam s tim poklonom svojoj mami uljepšati dan.

Izrada zeka je trajala dosta dugo. Izabrala sam malo teži način da ga ukrasim. Mogli smo ga napraviti od raznobojnog papira ili od vate, a ja sam se odlučila za ovo drugo. Moje su ruke bile ljepljive, prste nisam mogla razdvojiti jedne od drugih. Vate je bilo na sve strane, manje na zeki, a više na mojim prstima. Ali bila sam uporna i pomislila kako ni mama ne odustaje kada sam ja bolesna. Problem je bio napraviti uši i brkove, ali jako sam se trudila da sve to što bolje napravim. U mislima sam vidjela mamino iznenađeno i sretno lice dok joj poklanjam zeku. Željela sam joj na ovaj način svojim poklonom uljepšati dan i malo je razveseliti. Ipak, zeko je rad mojih ruku!

Kada je nastava završila, jedva sam čekala da dođem kući. Došla sam prije mame i bila vrlo uzbuđena. Stavila sam svoga lijepog zeku na stol u dnevnu sobu. Mama je ušla i ugledala ga. Nasmijala se iznenađeno. Vidjela sam da joj je bilo jako drago. Samo je komentirala: "Nekako je čupav!" Svi smo se smijali. Bila sam sretna sto sam i na trenutak svojoj majci uljepšala dan.

Petra Dupan, 5. r., Traunreut

USKRS U MOJOJ OBITELJI

Ujutro poslije doručka mi djeca idemo van i tražimo čokolade i jaja što je naš djed dan prije za nas sakrio. Opručimo cijelo dvorište tražeći sakrivene slatkiše. Poslije toga, dido naloži vatru na dvorištu pa tu u kazanu kuhamo šunku. Naravno, i kobasice...

Uskrs je najveći blagdan nama kršćanima. Zato idemo skoro svaki dan u crkvu, a na križni put već 40 dana prije, tj. cijelu korizmu. U mojoj je rodbini tradicija da se na Cvjetnicu umivamo u vodi sa cvjetnim laticama. To znači da ćemo biti čisti i mirisni i dušom i tijelom.

Cijela obitelj boji jaja i to na različite načine. Što više boja, to bolje. Sa sličicama ili u različitim travama koje moja baka priredi za nas. Najbolje je na kraju mazati obojena jaja sa slaninom da se dobro sjaje. Tada se već najedemo jaja jer se po neko uvijek razbije.

Ali sva ta hrana prije nego bude postavljena na uskršni stol mora biti blagoslovljena. U prekrasnim korpicama nosi moja sestra i druge ženske jelo na posvetu u crkvu (mi muški ne). Na Uskrs nastane galama nakon molitve. Tucamo se jajima. To je užitak za pobjednika. Onda pjevamo „Aleluja“. A tek kolači od moje bake, to je prava poslastica!

Benedikt Matija Baumgartner, 8. r., Freising

Rosenheim

Rosenheim

Bad Reichenhall

Mala izložba uskršnjih crteža

Laura Badrou, 2. r., Freising

Luca Tomić, 4. r., Freising

Nikolina Križ, 1. r., Freising

Laura Vujinović, 3. r., Augsburg

Luka Jelušić, 4. r., Freising

Rafael Vizec, 1. r., Augsburg

Andreas Warmuth, 2. r., Freising

Mia Pajić, 2. r., Freising

Nikolina Radja,
3. r., München

Sidney Grgić, 4. r., München

Gabriel Perković,
1. r., München

Matej Jurić, 3. r., Augsburg

Antonia Strinavić, 4. r., Freising

Lucia Kiwel, 3. r., Augsburg
Lijepa naša 35

Majčin dan

Dan svih mama proslavili smo...

... u Rosenheimu

... u Memmingenu

... u Augsburgu

... u Nürnbergu

... u Freisingu

... u Münchenu

Srca na vrhu stranice napravili su: David Pekez, 1. r., Angelina Predovan, 3. r.; Robert Rezić, 2. r.; Ivana Vukadin, 3. r.; Laura Slipac, 3. r.; Luca Verm, 1. r.; Nika Tikvica, 1. r.; Marlena Krišić, 2. r.; Ivona Varhold, 3. r., München;

Putovanje u Švicarsku

Nakon prošlogodišnjeg susreta učenika Hrvatske nastave iz Švicarske i učenika Hrvatske nastave u Bavarskoj održao se od 28. do 29. svibnja 2011. i uzvratni susret.

U ranim jutarnjim satima krenuli smo put Züricha i Švicarske. Prvo stajalište je bilo mjesto Küsnacht gdje se održavala dvadeseta obljetnica Hrvatske nastave u Švicarskoj Konfederaciji, a u sklopu obljetnice i vrlo zanimljivi kazališni susreti - dvanaest kazališnih predstava i jedna scenska igra koju su izvodili učenici Hrvatske nastave u Švicarskoj. Popraćeni su velikim zanimanjem što je potvrđivao

i veliki pljesak na kraju svake predstave. Učenice iz Bavarske - Kristina Lukanović na flauti i Žana Komšić na violini - pridonijele su svečanosti izvodeći pjesmu "Ne dirajte mi ravnice". Pred kraj proslave na pozornicu su se popeli i ostali učenici Hrvatske nastave u Bavarskoj i zajedno s učiteljima otpjevali "Moju domovinu" koju je na gitari pratio učitelj Tado Jurić.

Nakon proslave pridružilo nam se nekoliko učenika iz HN u Švicarskoj koji su nam pokazivali prelijepi Zürich. Razgledavanje se nastavilo i sutradan prije povratka u Bavarsku.

Put u Švicarsku zaista je bio vrlo ugodan i uspješan jer je otvorio priliku učenicima iz Bavarske da se bolje upoznaju međusobno, kao i s učenicima iz Švicarske Konfederacije.

Ovom prilikom htjeli bismo posebno zahvaliti Ivanu Bazini, učeniku HN iz Švicarske, koji nam je uljepšao boravak u Zürichu upoznavši nas s mnogim zanimljivim mjestima u tom prelijepom gradu. I za kraj, nadamo se da će se ovakvi susreti i međusobna druženja i dalje nastavljati.

Suzana Suman, učiteljica

Projekt:

Kunst Genuss

Kulturverein Allach-Untermenzing e.V. u suradnji s GK RH München organizirao je već tradicionalni projekt Kunst-Genuss na kojem je ove godine Hrvatska bila zemlja koja se predstavljala kroz izložbu slika i skulptura dva hrvatska umjetnika - Mladena Šimunovića-Šime i Šime Vlahova. Dvodnevni "Kroatisches Fest" je trajao od 3. do 5. lipnja 2011. i na njemu su bila ponuđena hrvatska jela i pića, uz hrvatsku glazbu.

U nedjelju, 5. lipnja 2011., učenici Hrvatske nastave u Bavarskoj odazvali su se pozivu GK RH u Münchenu da sudjeluju na projektu te su pjesmom i plesom uljepšali ovaj događaj. Neki od posjetitelja prisjetili su se plesnih koraka te su zaplesali s njima na pjesme „Kad si sretan“, „Hoki poki“ te „Avanture maloga Juju“. Gledajući slike možete se i sami uvjeriti kako smo se svi dobro zabavili i pokazali što smo naučili na Hrvatskoj nastavi.

Kristina Krznar, učiteljica

NOGOMETNI TURNIR U NÜRNBERGU

Nogometni turnir svih hrvatskih škola Koordinacije Bavorske održan je 2. srpnja 2011. na stadionu „Sigena“ u Nürnbergu. Turnir je organizirao prof. Tado Jurić uz veliku podršku i pomoć članova uprave NK Hajduk Nürnberg Ivica Hudine (predsjednik kluba), Ante Jurete, Ivana Svaguše te Romea Bule. Logističku podršku su pružili i brojni roditelji djece koja pohađaju nastavu hrvatskog jezika i kulture te HKM Nürnberg.

To je bio i prvi nogometni turnir učenika hrvatske nastave u Bavorskoj koja je preuzimanjem u nadležnost Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa Republike Hrvatske od 2009. godine te dolaskom učitelja iz domovine, doživjela pravi procvat. Da je to tako, dokazuje činjenica da se broj učenika u protekle dvije godine utrostručio te da je u protekle dvije godine učinjeno više projekata: nastupa, ekskurzija, izdavanje učeničkih novina i sl., nego u proteklih 20 godina, za vrijeme koje je nastava bila pod ingerencijom njemačkih školskih vlasti.

Cilj turnira je bio putem ovoga sportskog

druženja zblížiti učenike hrvatske nastave iz raznih krajeva Bavorske, ali i njihove roditelje te dati doprinos očuvanju hrvatskog nacionalnog identiteta u iseljeništvu. Zbog velikog interesa i odaziva roditelja i učenika, nogometni turnir je najavljen i za iduću školsku godinu te je izražena nada da će on postati tradicionalan i time se održavati svake godine.

Na ovome turniru sudjelovalo je 16 ekipa učenika hrvatske nastave iz Nürnberga, Erlangena, Augsburga, Regensburga, Münchena i Rosenheima. Ukupno je sudjelovalo 110 učenika, za koje je bila organizirana besplatna hrana i piće. Svaki učenik je dobio i medalju kao zahvalu za sudjelovanje na turniru, a pobjedničke ekipe pokale. Pobjedničke ekipe su bile: veliki uzrast: ekipa Rosenheim, srednji uzrast: ponovno ekipa Rosenheim te mali uzrast: ekipa Augsburg.

Hrvatski volonterski medicinski tim, okupljen od članova hrvatske zajednice, pod vodstvom dr. Čupić iz Nürnberga, imao je nekoliko intervencija zbog povreda na terenu koje na sreću nisu bile

težeg karaktera.

Ekipe su predstavljali učitelji/ce: Dijana Jozinović, Suzana Suman, Kristina Krznar, Karmela Lukanović, Pavo Kovačević, Tado Jurić te koordinatrica Marija Krstulja. Od trenera se naročito istaknuo trener ženske momčadi Zoran Duspara iz Nürnberga, koji je svoju momčad, do sada neviđenom taktikom zbunjivanja protivnika koja zasigurno predstavlja svojevrstu revoluciju u amaterskom nogometu, doveo do finala.

Za dobre vibracije pobrinula se grupa “Domino” iz Nürnberga na čelu s frontmanom Marijom Ljubićem koja je nastupila besplatno te time pokazala izvanrednu gestu solidarnosti.

Za svu djecu koja nisu vična igranju nogometa, organizirane su sportske aktivnosti poput graničara, takmičenja u trčanju u vrećama te povlačenje užeta.

Turnir je trajao od 11 do 19 sati te su se svi sudionici zadovoljni i obogaćeni novim prijateljstvima vratili kućama.

Tado Jurić, prof.

Učiteljska ekipa iz koordinacije Bavorske

Pobjednička momčad iz Augsburga

Obje pobjedničke momčadi iz Rosenheima

Galerija slika

*Darivanja
do jeseni!*